

מעשים מגונים

כסף מלוכלך

ליסה רנה ג'ונס

"עלינו ירדנו, הסתובבנו, ואוי איך שזה נמר..."
הוצאת אנה/בית

ליסה רנה ג'ונס

מעשים מגונים

ספר שלישי בסדרת

כסף מלוכלך

מאגגלית: תם פרר

לרכישת הספר לחצי כאן

ליסה רנה ג'ונס

מעשים מגונים

lisa Renee Jones

BAD DEEDS

A Dirty Money Novel: Book 3

עורכות ראשיות: גלי אבני גילאור, ורד רווה שמואל
עריכה: אמירה בנימיני נבו
עיצוב עטיפה: חן יאקה-שומרון | סטודיו לימונדה
עימוד הספר: גרינהויז – הרצליה

Copyright © 2017 by Lisa Renee Jones
Published by arrangement with St. Martin's Press.
All Rights reserved

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© כל הזכויות בשפה העברית שמורות לא(ה)בות הוצאת ספרים.

נדפס בישראל, תשע"ט
© 2019 כל הזכויות שמורות

מסת"ב: 978-965-7648-704

All rights reserved
Printed in Israel 2019

תודה לכל חברי הצוות בהוצאת סנט מרטין על
כל העבודה הקשה שהשקעתם **במעשים מגונים**.
ותודה לך, אמילי, על כל מה שאת עושה!

קוראים יקרים,

אני מתרגשת על כך שאני סוף כל סוף יכולה לחלוק איתכם את מעשים מגונים. אם לא קראתם את חוקים נוקשים ובקרת נזקים, עליכם לקרוא אותם לפני שתצללו לתוך מעשים מגונים, משום שסיפורנו זה מתחיל ברגע שחותם את בקרת נזקים. ובבקשה, הפסיקו לקרוא עכשיו, מפני שאני עומדת לספק סקירה לא־קצרה במיוחד של בקרת נזקים.

בתחילת הספר בקרת נזקים סוף־סוף קיבלנו פרטים על זהותה של אמילי ועל הסוד הגדול שלה... שהיא היתה עדה לרצח אביה החורג בידי אחיה ריק (שנעדר). שניהם, כפי שגילינו, עבדו בשביל קבוצת עילית מסוכנת מאוד של האקרים – ארגון ג'מיני. שיין ואמילי יודעים עד כמה חייהם מסוכנים, ועל כן מהססים להכניס זה את זה עמוק יותר לאותה רשת סבוכה, שמורכבת ממרמה, מרצח ומאיומים. אבל כשאמילי ברחה ממנו, שיין לא היה יכול להניח לה ללכת. הוא רצה לדעת שלא נשקפת לה סכנה. הוא נזקק לה. נזקק לחומה. נזקק לה בזרועותיו לאחר שגילה שזה מקומה. בשעה שסת' (יד ימינו של שיין) ושיין מנסים להבין מה מידת הסכנה שנשקפת לאמילי ולעשות סדר ברקע שאחיה התרשל כשזייף בשבילה, המצב עם קרטל מרטינה – הארגון שאיתו נכנסה חברת ברנדון יזמות למיטה – הולך ומסתבך. תזכורת: דרק, אחיו הגדול של שיין, אישר לקרטל להפיץ קוקאין דרך

חטיבת ההובלות של ברנדון יזמות, כמו גם סם משפר ביצועים חדש (בשם סאב־זירו) דרך ברנדון פארמה, והוביל את אשתו של ברודי מת'יוס (שחקן בייסבול מקצועני שנטל את הסם) לאיים בחשיפת קיומו של סאב־זירו. אדריאן, בנו של מנהיג הקרטל, מתעמת עם שיין. הוא מנסה לכפות על שיין ליצור קשר עסקי בין ברנדון פארמה לקרטל מרטינה. אבל שיין ממשיך להתנגד לו. כאן נכנס לתמונה ניק סניידר, מכר של סת' מימיהם בסי־איי־אי/אף־בי־איי. הוא מגיע כדי לעזור לשיין ולסת' לחלץ את ברנדון יזמות מלפיתתו של קרטל מרטינה. יחד הם מזייפים פשיטה של האף־בי־איי על חברת ברנדון פארמה כדי להפחיד את מרטינה, ומסכימים שעל שיין להיפגש עם ברודי מת'יוס ולגלות פרטים נוספים על עניין הסמים. אלא שברודי נהרג באופן חשוד בתאונת דרכים לפני ששיין מצליח להיפגש איתו, וזמן קצר לאחר מכן אשתו מתאבדת. שיין מבקר את אדריאן בתואנה שלא ידע דבר על הפשיטה, ומוצא אותו עם דרק. כששיין מספר לאדריאן על הסוכנים הפדרליים ומראה לו תמונה של דרק משחד סוכן אף־בי־איי, אדריאן דוקר את דרק בכף ידו ואומר לשיין שעליו למצוא נתיב חלופי לסמים, אחרת הוא ימשיך להחדיר אותם לבי־פי ולא יניח לחברה לנפשה.

בינתיים אמילי יוצאת לארוחת צהריים מביכה וחושפנית עם אמו של שיין, שבמהלכה היא מגלה שמגי מנהלת רומן עם מייק רוג'רס, בעליה של קבוצת ספורט ובעל מניות בברנדון יזמות, שמחזיק בקול הצף והמראיג שיטה את הכף בהצבעה שבבוא הזמן תקבע מי יחליף את ברנדון האב, כאשר זה כבר לא יוכל לנהל את החברה – שיין או דרק. שיין ואביו זוממים לרכוש את מרכז הספורט שבו מתאמנת הקבוצה של מייק ולהשתמש בו כדי לשלוט בקול של מייק במועצת המנהלים.

שיין סוף-סוף מתוודה בפני אמילי על הכול. אבל היא לא בורחת כפי שציפה. היא מחליטה שהפתרון היחיד הוא להקים חטיבה בלתי-ניתנת-להשחתה *בברנדון יזמות*, ומציעה לו קו אופנה ואיפור. שיין חושב שזה רעיון מבריק, והוא רוצה שאמילי עצמה תעמוד בראש החטיבה.

בהמשך שיין ואמילי יוצאים לארוחת ערב בבית הוריו, ושם הם שומעים את החדשות על טיפול ניסיוני חדש בסרטן שאביו יעבור בגרמניה, והמתחים בין דרק לשיין גוברים לנוכח המחשבה שאחד מהם ינהל את החברה בהיעדרו. דרק זורק לאמילי איום מרומז, אך בתגובה מגלה להם ברנדון האב שאמילי נמצאת בהגנתו, והקרע בין דרק לשיין מתרחב עוד יותר. אמילי שמעה את האיום של דרק, ואינה מסוגלת לראות איך היא ושיין יצליחו לצאת מהמצב הזה. בזמן שהם עומדים מחוץ לבית הוריו, הוא מבטיח שיקריב את חייו כדי להגן עליה... וזאת הנקודה שממנה סיפורנו ממשיך.

אני מקווה שתיהנו *ממעשים מגונים*, ותודה רבה על כל האהבה וההתרגשות שהבעתם כלפי סדרת **כסף מלוכלך**!
נשיקות וחיבוקים,
ליסה

הדמויות

אמילי סטיבנס (27) – גיבורת הסדרה. מזכירתו החדשה של ברנדון האב. לאחר שהתקבלה לתפקיד, גילתה שהסטוץ שלה מהלילה הקודם הוא בעצם שיין ברנדון, בנו של הבוס שלה. לאמילי יש סודות, והיא בורחת ממהו. אבל שיין לא מניח לה לברוח ממנו. לכל אורך חוקים נוקשים השניים התקרבו והתרחקו פעם אחר פעם בגלל המשפחה שלו והסודות שלה.

שיין ברנדון (32) – גיבור הסדרה. שיין ברנדון הוא היחיד במשפחתו עם מצפון. הילד הטוב. זה שמוכן לסכן הכול כדי לשחק בהגינות, למנוע מאחיו להיכנס למיטה עם הקרטל של משפחת מרטינה ולהרוס את ברנדון יזמות – האימפריה המשפחתית. אבל שיין צועד על קרח דק בניסיונו לעצור את הירושה שלו מליפול לבור של שחיתות. נוסף על כל זה הוא מתמודד עם אמילי סטיבנס. אישה שפורצת את חומות ההגנה שלו ומחזירה לחייו תמימות שמסיחה את דעתו, אף שהוא אינו יכול להרשות זאת לעצמו. הוא רוצה וחש צורך להגן עליה, לכבוש אותה ולהיות ראוי לה. בזכותה הוא אדם טוב יותר, והיא דואגת ששתי רגליו

יישאר על הקרקע. אבל יש לה סודות, ובסופו של דבר היא עלולה לזרוע בחייו חורבן שהוא לא צפה כלל.

דרק ברנדון (37) – האח הגדול. הוא אמנם מבריק ונאה, אבל תאוות הכוח שלו מובילה אותו לקבל החלטות פזיזות. בילדותם היו שיין והוא קרובים, אבל ברגע שהם התבגרו ושיין הצטרף ל**ברנדון יזמות**, הכול השתנה. דרק מיקד את כל מרצו בתפיסת השליטה באימפריה. הוא הכניס את התאגיד המשפחתי למיטה עם קרטל הסמים מרטינה, ושיין יעשה כל שבכוחו כדי לעצור את אחיו.

מגי ברנדון – אמם של שיין ודרק. למראית עין דומה שהיא התיידדה עם אמילי, אבל איננו יכולים להיות בטוחים מה מניע אותה במאבק שניטש בין בניה על השליטה ב**ברנדון יזמות**. נשואה לדייוויד ברנדון (ברנדון האב). מגי מנהלת רומן עם מייק רוג'רס, בעל מניות ב**ברנדון יזמות**.

דייוויד ברנדון – ראש חברת **ברנדון יזמות** ומשפחת ברנדון. אביהם של דרק ושיין. בעלה של מגי. הוא גוסס מסרטן, אבל מעוניין להשאיר אחריו מורשת ולהישאר בראש **ברנדון יזמות** זמן ארוך ככל האפשר. הוא ממזר שדוחף את שיין ודרק בכל הכיוונים הלא נכונים. הוא אדם נרגז, קר-לב ונוקשה. הוא נהנה לצפות במאבק הכוחות בין בניו. זה מבדר אותו.

סת' קייג' (35) – יד ימינו של שיין. לשעבר סוכן סיי-איי-אי. שיין שכנע את סת' לעזוב את משרד עורכי הדין שבו עבדו בניו-יורק כדי לעבוד בשבילו ולעזור לו לסדר את הבלגן שאליו נקלעה משפחתו. לאחר מכן סת' נשאר לעבוד בשביל שיין באופן פרטי, וממלא את תפקיד ראש מנגנון האבטחה ב**ברנדון יזמות**.

ג'סיקה (29) – העוזרת של שיין. העובדת הנאמנה שלו, שבאה בעקבותיו מניו-יורק והתחברה לאמילי כשזו החלה לעבוד בתור העוזרת של ברנדון האב. לעבודתה של ג'סיקה אין גבולות מוגדרים, והיא עוזרת לשיין עם הכול: מוצאת לו דירה חדשה, ואפילו שמה עין על ברנדון האב ועל דרך כששיין לא נמצא במשרד, ומעבירה לו פרטים על התרחשויות חשודות.

אריק נייט – חברו של שיין מהקולג', מנתח מבריק עם עקרונות מוסריים נוקשים. אחת ממטופלותיו של אריק סיפרה לו *שברנדון פארמה (פיפי – חברה בבעלות ברנדון יזמות)* משווקת סם משפר ביצועים שאינו ניתן לאיתור בבדיקות דם, ושבעלה, שחקן בקבוצת בייסבול מקצוענית, נוטל אותו. אריק מספר על כך לשיין, ושיין מיד נוקט פעולה.

אדריאן מרטינה – בנו של רוברטו מרטינה, שעומד בראש קרטל מקסיקני. אדריאן מנהל את עסקי אביו בארצות הברית. יש לו מערכת יחסים כלשהי עם דרך ברנדון, שמהותה והיקפה עדיין לא ידועים. אחיה של תרזה מרטינה, ששוכבת עם דרק.

תרזה מרטינה – אחותו של אדריאן. שוכבת עם דרק. ממלצרת במסעדת *מרטינ'ז קאסה*.

רנדי – מאבטח בבניין שבו נמצאים משרדי *ברנדון יזמות*. אמילי ושיין מדברים איתו על הטלפון הנייד שאמילי איבדה. הוא מעדכן את שיין במעשיו של אביו.

מייק רוג'רס – חבר מועצת המנהלים ב*ברנדון יזמות*. מחזיק בעשרים אחוזים ממניות החברה ובעל חברת כדורסל מקצוענית. שחקן מרכזי בקרן הגידור. עתיד להפסיד הרבה אם *ברנדון יזמות*

יסגרו את חטיבת ההשקעות שלהם. החברה שלו, *רוג'רס אתלטיקה*, היא אחת מאפיקי ההשקעה הפוטנציאליים של קרן הגידור. כשסת' ושיין מנסים למצוא לכלוך על חברי מועצת המנהלים כדי להשפיע עליהם להצביע בשביל שיין, סת' לא מצליח למצוא מידע מהותי על מייק. מייק מנהל רומן עם מגי ברנדון.

ריק מורגן – אחיה של אמילי. מודע לסודותיה ויודע מה היא מסתירה. לאמילי קשה מאוד ליצור איתו קשר, ושתיקתו וחמקנותו מטרידות את אמילי.

לנה סמית' – מדענית מבריקה ואשת עסקים בחברת *ברנדון פארמה*. היא מעוניינת בשיין וכבר הכניסה אותו לצרות בעבר. היא החביאה גראס במכונית שלו, וזה כמעט עלה לו בלימודיו בהרווארד. היא מנסה להתקרב אליו אפילו עכשיו, וכבר הוכילה לקרע רגעי בינו לאמילי בחוקים נוקשים.

ניק סניידר – מכיר את סת' מימיהם בסיי-איי-אי ובאף-ביי-איי. הציל את חייו של סת', וסת' צירף אותו אליו ואל שיין, כדי שיעזור להם להבין לעומק את מעורבותו של קרטל מרטינה ב*ברנדון יזמות*. כבר אישר שחטיבת ההובלות של *ברנדון יזמות* מפיצה קוקאין. עומד לעזור לשיין ולסת' להבין כיצד לסכל את בלדרות הסמים ולחלץ את החברה מציפורניו של קרטל מרטינה.

פרק ראשון

אמילי

אתה תמיד יכול להקריב את המלכה שלך ולתת לה למות כמו
בת מלוכה. האם זה – האם היא – שווה את הניצחון?
מילים אלה, איום על חיי שבקע מפיו של דרך לפני רגעים
ספורים, כמו מלחשות ברוח הקרירה של קולורדו המנשבת
סביבנו; מקניטות את שיין ואותי כשאנחנו עומדים מצח-אל-מצח
מתחת לעץ בגינה של הוריו; לועגות לנו כשאנחנו מנסים לדחותן
בתואנה שהן בסך הכול מילים, לועגות לרצוני להאמין להבטחתו
של שיין – שהכול יהיה בסדר. אני יודעת שהוא מתכוון למילים
האלה, ורציתי שיאמר לי אותן, אבל כעת, כשאני מסוגלת שוב
לחשוב בבירור, אני נזכרת במשהו שלצערי למדתי ממשפחתי –
ובעיקר מאחי. שהבטחות, אפילו אלה שנובעות מכוונות טובות,
הן כמו מים בכוס סדוקה. תזוזה או לחיצה אחת לא במקום
והכוס תישבר, ובמקרה הזה ההשלכות עלולות להוביל לשפיכות
דמים.

אני עוצמת את עיניי, ולרגע או שניים, ואולי אפילו שלושה,
אני מניחה לעצמי להתנחם שוב בדבריו של שיין:

אנחנו בסדר...

הכול בסדר...

אבל בדיוק כשאני מתמסרת לרצוני להאמין שהוא צודק, אני
לפתע נזכרת באותו הרגע, כשהיינו בבית ודרך הרים את ראשו
ממשחק השח שלו ושל שיין והישיר את מבטו אליי. בשניות
שבהן מבטו לכד את מבטי, והוא ביטא את האיום ההוא, כשעיניו
מביעות זדוניות ורוע צרוף.

אנחנו לא בסדר.

אני רועדת כשמשב אוויר קר מכה בי, כיאה לרוח ערב אפריל
המגיעה מהרי הרוקי. וכשידיו החזקות של שיין נוחתות על זרועותיי,
חום מגעו מחלחל מבעד לחולצת המשי הכחולה הכהה שלי. "את
זקוקה לצעיף שלך", הוא אומר ומשפשף את זרועותיי. "ולי אין
אפילו מעיל שיאפשר לי להפגין קצת אבירות ולחמם אותך."
"אני בלי צעיף מפני שיצאתי לכאן בסערה, אף על שהיה אסור
לי להתנהג ככה מול כולם," אני אומרת בעוד הרוחות האופייניות
לדנוור מעיפות את שערי לתוך הפרצוף שלי. אני מסלקת אותו
מפניי בפעולה שמזכירה לי שכרגע הוא אמנם חום, אבל הוא
אמור להיות בלונדיני, ושהצבע הכהה מזויף בדיוק כמו שמי
וזהותי. גם מציאות זו טופחת עכשיו על פניי לנוכח חיי החדשים
לצדו של שיין, משום שלא הייתי רוצה להיות לו לנטל, אלא
לנכס. "ואתה לא חייב להתנהג באבירות או להבטיח לי דברים
שלא הייתי צריכה לבקש שתבטיח," אני מוסיפה. "אנחנו מוכרחים
לחזור פנימה. ככל שנישאר בחוץ יותר זמן, ככה הם יקבלו את
הרושם שאני שוטה מיוחדת."

הוא מקמר גבה. "שוטה מיוחדת?" הוא צוחק צחוק עמוק

וסקסי, שמוכיח שהוא לא נוקשה כמו חולצתו הלבנה המעומלנת, ובו־בזמן מעיד שהוא לא מתייחס לחששות שלי ברצינות.

"זה לא מצחיק," אני אומרת, וידי נסגרת סביב העניבה הכחולה הכהה שבחרתי לו מתוך גחמה רומנטית שנהיה מתואמים בארוחת הערב המשפחתית שלו, אלא שאני כבר לא מרגישה רומנטית.

ידיו חוזרות לזרועותיי. "אף אחד לא חושב שאת מפוחדת. אם כבר, הם חושבים שאת כועסת."

"אני באמת כועסת. ולא על אבא שלך, שהזמין אותי כדי לבחוש בקלחת, או על אחיך שווידא שאביכם יקבל את מבוקשו. זה הטבע שלהם. אני יודעת את זה, אבל בכל זאת הגבתי. ואז אתה הגבתי. הפכתי את עצמי לחולשה שלך." אני אוחזת במפרקי ידיו, ותחושת הבהילות מתעצמת בתוכי. "אנחנו מוכרחים לחזור פנימה," אני חוזרת ומנסה להתרחק ממנו.

הוא אווז בי. "אל תיכנסי לשם במחשבה שאת צריכה להוכיח משהו."

"הנחתי להם לחשוב שאני מפחדת."

"התגובה האנושית – והטבעית – כשמישהו מאיים על החיים שלך היא פחד, מתוקה, ואני מתכוון להוציא אותך מכאן בהקדם האפשרי."

"לא," אני אומרת. "לא. אני מוכרחה להיכנס לשם ולתקן את זה. ואחר כך אני אתנצל כמו שצריך על זה שביקשתי ממך להבטיח דברים לא הוגנים."

"אני חוזר. התגובה הטבעית –"

"אל תגיד את זה שוב, שיין. אין שום דבר 'טבעי' בחיים שלי או שלך, ושנינו יודעים את זה. אני אנושית, כן, אבל הייתי צריכה לחכות עם אוכדן העשתונות עד שנהיה לבד. אני כועסת על עצמי, וגם אתה צריך לכעוס עליי. למה אתה לא כועס עליי?"

הוא אוהז בפניי בין כפות ידיו. "אני לא רוצה שתהפכי לאדם קר וחסר רגישות כמו אמא שלי. אף פעם. אני רוצה שיהיו לך רגשות. אני רוצה שתהיי אנושית."

"אבל העובדה שאני נשארת חזקה כשאנחנו עם המשפחה שלך לא אומרת שאני קרה כמותה. אני לעולם לא אהפוך לאמא שלך, שיין. מפני שאתה לא אבא שלך, ואילו היית אבא שלך, הייתי עוזבת אותך."

הוא נושם עמוק ומניח את ידיו על מותניי. "אני לעולם לא אהיה כמו אבא שלי."

"אני יודעת," אני אומרת. "אחרת לא הייתי כאן, אבל דרך

—

"מסתובב עם אגו פצוע נוסף על היד החבושה שלו הודות לסכין של אדריאן. הוא מנפח את החזה בניסיון להיראות כאילו לא אכפת לו שהוצאתי אותו רע בעיני הקרטל. ועכשיו אבא שלי זרק לו את הכפפה ואיים על הירושה שלו."

"זה היה אמיתי? או חלק מהמשחק שהוא משחק עם שניכם? כלומר, למה שהוא יעשה את זה, כשהוא נהנה לצפות בדרך ובך נאבקים אחד בשני?"

"מפני שהוא מתכוון לנקום במייק רוג'רס על זה שהוא שוכב עם אמא שלי. הוא מתכנן לרכוש את מרכז הספורט שבו מתאמנת הקבוצה המקצוענית של מייק, ואז לגייס, או לקנות, קבוצה אחרת. ולפי חוזה ההתקשרות שעליו חתמתי כשהצטרפתי לחברה, כל חוזה דורש את החתימה שלי נוסף על החתימה שלו. במילים אחרות, הוא צריך לרצות אותי, ולכן הוא רוצה להגן עלייך."

עד שהוא מסיים את דבריו, כבר הספקתי להחוויר בתדהמה ולהתאושש שוב. "אני לא יודעת מה לומר. זה ענקי. עצום אפילו. ויקר." לפתע אני מבינה. "בגלל זה הוא נפגש עם המשקיעים."

"בדיוק. זה גם חוקי ומאוד רווחי, ובפעם הראשונה בחיי הבוגרים אבא שלי ואני נמצאים באותו צד של המתרס." אצבעותיו מתהדקות על מותניי. "המצב בשליטה. הכול בסדר."

"לא," אני מוחה. "זה לא כל כך פשוט ואתה יודע את זה. מייק לא יעבור על זה בשתיקה, והוא בעל המניות הגדול ביותר בחברה שאינו בן משפחה. הוא יגיב על המתקפה שלך במתקפה משלו."

"ככל שאנחנו יודעים, הוא כבר פתח במתקפה ומתכנן השתלטות עוינת."

"זה רק מחדד את הנקודה שלי. הוא יתקוף אתכם, ואין לנו מושג באיזה צד אמא שלך תבחר. ובלי קשר לכל זה, גם אחיך בעייתי. דרך הביע שנאה טהורה הערב. הוא לא ויתר על הקרב. הוא יעשה כל מה שהוא יכול כדי לגנוב לך את החברה."

"הוא לא יכול לקחת ממני את מה שלא שייך לי, מתוקה. אבא שלי עדיין המלך."

באותו הרגע אני מבינה שדרך השפיע עליי עד כדי כך ששכחתי מברנדון האב. ידי מתרוממת לחזה של שיי. "איך אתה מרגיש לגבי החדשות של אבא שלך?"

"את לא חייבת לנתח את הרגשות שלי, מתוקה," הוא אומר. הוא מן הסתם רואה את הכיוון שאליו אני מנתבת את השיחה, ואף מאשר זאת כשהוא מוסיף, "אני מודה שהרגשות המעורבים שיש לי כלפי אבא שלי מזכירים אדמת ביצות. ואין לי כוונה להתעמק ברגשות האלה לפני שאגלה אם זה אמיתי או רק עוד אחד מזיבולי השכל שלו."

זיבולי שכל. זה כל מה שהוא מרגיש מקבל מהמשפחה שלו, והלילה הם קיבלו את עזרת. "אתה חושב שהוא משקר?" אני שואלת, בטוחה ששיין נמצא בהכחשה כדי להגן על עצמו מפני שקיעה באדמת הביצות שהזכיר. "איזו סיבה יש לו לשקר?"

"אני מסוגל לחשוב על כמה סיבות אסטרטגיות שקשורות לחברה ולמייק, אבל אני אסביר אותן אחרי שנחזור הביתה ונשכח מהערב הזה בעזרת שלושה זיונים לפחות."

החספוס בקולו מגלה לי שאני לא הסיבה היחידה שהוא רוצה לעזוב. "אז כראי שנחזור פנימה, כדי שתוכל לגלות את האמת שדרק ואמא שלך כנראה כבר יודעים."

"אף אחד מאיתנו לא יגלה את האמת בתוך הבית הזה," הוא אומר, "וכבר שלחתי לסת' הודעה שימצא לי תשובות." עיניו מתחממות. "מה שאני באמת רוצה זה לדפוק לאבא שלי תרגיל ולעזוב בלי לשחק במשחק שלו. ואני עוד יותר רוצה אותך עירומה לידי."

הוא כועס. אני שומעת את העוקץ בקולו, חשה במתח שבגופו. והוא מרגיש כך מפני שהוא בטוח שאביו משקר. אלא שלא נראה לי שזה באמת העניין. לדעתי, הוא מפחד, מפחד לקוות ולגלות שזה שקר. אני מתקרבת אליו עד שרגלינו נצמדות. "שיין –"

"את לא החולשה שלי," הוא אומר בקול רך שאיכשהו נשמע גם החלטי. "את בדיוק ההפך. את עומדת בסתירה מוחלטת למשפחה הזאת ולכל מה שהיא מייצגת, ואת מזכירה לי את השינוי שאני נלחם לעשות." הוא מניח את ידו על עורפי ומנשק אותי, לשונו מלקקת את דרכה פנימה, וטעם הכעס שלו, הצורך שלו במפלט, מחלחלים לתוכי ומגלים לי שאין-ספור השקרים של אביו בוערים בנפשו וברגשותיו. "כשנחזור לבית והמשפחה שלי תנסה לבלבל אותך, ואין לי ספק שהם ינסו, תחשבי על איך שתזייני אותי כשנגיע הביתה. מפני שזה מה שיעסיק אותי."

לחיי מתלהטות לנוכח הבוטות הארוטית של דבריו, של הגבר הזה שתמיד מצליח לגרום לי להרגיש מעט ביישנית ומאוד מגורה.

הוא שוב צוחק, קולו נמוך וסקסי, ומלטף את לחי. "אין לי מושג איך את עדיין מסוגלת להסמיק אחרי כל מה שעשינו, אבל אני אוהב את זה." ולפתע מצב רוחו קצת משתפר, והוא כורך את זרועו סביב כתפיי, ואנחנו צועדים לעבר הדלת. "לפחות מובטחת לנו ארוחה טובה," הוא אומר. "אמא שלי שוכרת רק את שירותי ההסעדה הטובים ביותר."

"כל האוכל שאכלת בילדות הגיע משירותי הסעדה?" אני שואלת ונזכרת שהלילה, חרף כל רגעי האי־נוחות שללא ספק עוד יהיו, המשפחה שלו מאפשרת לי להציץ אל עברו של שיין, ועל כך אני שמחה.

"תאמיני או לא, אמא היתה עקרת בית של ממש כשהייתי ילד, עד כדי כך שכשהייתי חוזר מבית הספר, הייתי מקבל עוגיות חמות היישר מהתנור."

"אני מתקשה לדמיין את אמא שלך בסינר. מה שינה אותה?"
 "אני מניח שאבא שלי שינה אותה."

אנחנו מגיעים לפטיו, ושיין אווז בידית הדלת, אבל במקום לפתוח אותה, הוא מזיז ומשעין אותי על משטח הדלת הנוקשה, מניח את אחת מידיו על העץ לצד הראש שלי, וידו השנייה נוגעת בלהט במותני. "אני לא אתן לאף אחד לפגוע בך. את יודעת את זה, נכון?"

כל רמז לשעשוע נעלם מקולו, ודבריו נאמרים בשקט עז, כפי שהוא נוהג להפגין את אהבתו אליי, ורגשות לא מזוהים מציפים את חזי. אף אחד מעולם לא רצה להגן עליי כמו הגבר הזה. לאף אחד מעולם לא היה אכפת ממני עד כדי כך, ואני יודעת שגם אני מרגישה כך כלפיו. אני כורכת את זרועותי סביב צווארו ומתרוממת על קצות הבהונות, מצמידה את שפתיי לשלו ומשתהה שם לרגע לפני שאני אומרת, "גם אני לא אתן לאף אחד לפגוע

בך." אני מרימה אליו את מבטי. "אתה יודע את זה, נכון?" אני חוזרת על שאלתו אליי.

הוא עומד בלי להזיז שריר, חסר תנועה, חסר הבעה, עד שידיו חוזרות לאחוז בזרועותי, והוא שוב מושך את פי לשלו בנשיקה מהירה וחזקה. אחריה הוא אומר, "אלוהים, אישה. מה את עושה לי? בואי נגמור עם הערב הזה ונחזור הביתה." הוא מפנה אותנו לעבר הדלת ופותח אותה, מניח לי להיכנס שוב לבית משפחת ברנדון, מקום שבו חיים, אהבה וצחוק כמו מתרכזים סביב מאבקו של אדם אחד לשרוד, אף על פי שייתכן שהוא כבר הפסיד.

אני נכנסת לבית ראשונה, ומבטי שוב מטייל לאורכה של המבואה המעגלית, המרהיבה ורחבת הידיים, ומתרומם אל התקרה המקורה המיוחדת, שלפתע נראית לי הולמת להפליא בהתחשב בכך שהמשפחה הזאת בהחלט יוצאת דופן. שיין סוגר את הדלת ומצטרף אליי בדיוק כשאני שומעת את קולה של מגי.

"הנה אתם!"

למשמע קולה של אמו, שיין ואני פונים שמאלה ורואים אותה ממהרת לעברנו. כרגיל, חליפתה השחורה ושערה הארוך הכהה הגולש על כתפיה משווים לה מראה אלגנטי להפליא. "השף מתעקש שנאכל את האוכל שלו עכשיו," אומרת מגי, "אחרת, הוא טוען שבלוטות הטעם שלנו יסבלו." ידו של שיין מתמקמת על גבי התחתון ברכושנות בזמן שהיא מצביעה עלינו. "אני צריכה את שניכם בחדר האוכל, ומיד." היא נעמדת לפנינו, מנמיכה את קולה ופונה לשיין. "הטיפול הזה בסרטן הוא הדבר האמיתי?"

"למה שהוא יזייף הליך רפואי?" שואל שיין, וניכר בו שאין לו כל כוונה לשתף אותה בספקות שהעלה.

שפתיה מתהדקות. "למה שהוא יכריז על הטיפול בלי לספר קודם לאשתו?"

אצבעותיו של שיין מתכווצות לעומתי. "זאת בהחלט שאלה טובה, אמא." הוא אומר ובקולו רמז קל לציניות, ואני יודעת שהוא חושב עליה ועל מייק, ומודאג ממניעיה ומנאמנותה. אבל לפתע יש לי התגלות. האם ייתכן שבלי להיות מודע לכך, שיין התמודד עם הפגמים של אביו בכך שציפה מאמו לעמוד בסטנדרטים של שלמות?

מגי מביטה בו כלא מאמינה. "אנחנו מדברים פה על אבא שלך, שיין. הוא לא עושה צעד בלי לחשוב על סוף המשחק או ללא אסטרטגיה כלשהי שתוביל אותו לשם." "הישרדות", הוא אומר, "נראית לי אסטרטגיה ישירה למדיי עם סוף-משחק ברור כשמש."

"ישירה?" היא אומרת בתקיפות. "אם המילה 'ישיר' היתה תקפה לגבי אבא שלך, הוא היה מספר לי על הטיפול שלו קודם, כמו שעושים רוב הבעלים. ואילו אבא שלך היה 'ישיר', הוא היה משלים עם המשפחה שלו ברגע שאבחנו אותו." קולה מאופק, נוקשה, ואני לא יודעת אם היא מרסנת את רגשותיה הבווערים או אם בעלה פגע בה כל כך, עד שזאת פשוט התנהגותה הצוננת של מלכה שהמלך שלה בגד בה.

"ואם", היא ממשיכה, וניכר בה שהיא עדיין לא סיימה, "אם האיש הזה היה 'ישיר', הוא לא היה נותן לך ולאחיך לשחק 'משוך בחבל' בחבל שסכינים קשורות משני קצותיו. אבא שלך נהנה מהמשחקים שלו, והוא ימשיך ליהנות מהם עד יום מותו, בזמן שאנחנו סובלים. אולי אפילו אחריו." היא משלבת את זרועותיה, אבל לפני שהיא עושה זאת אני שמה לב שהן רועדות, תגובה שעלולה להעיד על כמה דברים, במיוחד על אשמה או כאב לב.

"אתה," היא שואלת ומתרכזת בשיין, "ידעת על הטיפול הזה קודם לכן?"

"לא ידעתי," מאשר שיין.

"ודאגת שסת', שלמיטב ידיעתי הוא פרפקציוניסט קיצוני להחריר, ישגיח על כל מה שהוא עושה?"

"נכון," אומר שיין.

"אז זה מוכיח את הטענה שלי," היא אומרת, וכעס מרעיד שוב את קולה. "הוא עובד על כולנו בעיניים."

"האמת היא," אני מעיזה להתערב מפחד ששניהם יגיעו למסקנות שמבוססות על היסטוריה של התנהגות מניפולטיבית מצדו של ברנדון האב, אף על פי שהמצב עלול להיות שונה הפעם. "לחברה הכי טובה של אמא שלי היה סרטן בשלבים סופניים, והייתי קרובה אליה מספיק כדי לדעת את הפרטים. כשחולה מגיע למצב סופני מוסיפים אותו לרשימת טיפולים ניסיוניים – כל עוד הוא מעוניין להשתתף בניסוי, כמוכן. כשמתחילים לערוך ניסוי שמתאים לו, זה בדרך כלל פתאומי, וזה מה שקרה לה. היא גילתה שטיפול כזה קיים והתחילה לקבל אותו בטווח של כמה ימים."

"ואיך זה הסתיים במקרה שלה?" שואלת מגי, ועיניה הכחולות נעוצות בי.

"היא חייה חמש שנים לאחר שאמרו לה שנותרו לה רק שלושה חודשים לחיות," אני אומרת. "אז לא, זאת לא היתה תרופה, אבל הטיפול בהחלט העניק לה עוד כמה שנים יקרות ערך שלא היו לה בלעדיו."

"אני מבינה," לוחשת מגי, הבעת פניה בלתי קריאה, אך בתשובתה הלקונית יש נימה של דאגה שלא תואמת כלל את מה שידוע לי על האישה הזאת, כאילו המאבק הפנימי שמתחולל

בה עשוי להסיח את דעתה מהעמדת הפנים. אבל יש בזה משהו מהפנט. יכול להיות שכל קיומה אינו אלא מופע גדול ומתיש?

"גברת ברנדון."

הקול הגברי מהדהד משמאלנו, מאזור המטבח, ומגי לא מסתובבת אליו, אלא שואפת עמוקות ואומרת בנשימה עצורה, "בסדר, שף רוד." היא מביטה בשיין. "אביך ואחיך כבר נמצאים בחדר האוכל." ואז מבטה ננעץ בי. "אף אחד אחר לא יודע מה גרם לך להגיב כך, ועלייך לדאוג שכך זה יישאר." היא גוערת בי, ואני לא יודעת אם המניעים שלה אנוכיים, אבל לשיין ולי זה דווקא מתאים.

"כעסתי," אני אומרת. "לא אכפת לי שהם ידעו. אני אגיד להם."

שפתייה מתהדקות בחיוך מרומז. "התגובה הזאת מקובלת עליי." היא אומרת, ולפתע היא שוב נראית לי עוקצנית כהרגלה. היא מסתובבת ומתחילה ללכת.

שיין ואני עומדים ומביטים בה חוצה את המבואה המרוצפת. אף אחד מאיתנו לא זז או מדבר, ורצועת המתח מתהדקת סביבנו ואנחנו נחנקים מהאנרגיות של משפחתו. "הוא לא סיפר לה לפני שהוא סיפר לנו," מפטיר שיין ברגע שאמא שלו נעלמת במטבח, "בגלל מייק. ואני יודע שעמוק בפנים היא יודעת את זה, גם אם היא לא מודעת לכך."

מהערתו אני מבינה פחות או יותר מה עובר עליו, גם אם הוא לא מביין. מצבו הרגשי לא טוב. אני נעמדת מולו ומניחה את ידיי על מותניו. "אלה לא המקום או הזמן לומר לך את זה, אבל אם אנחנו נשארים לארוחת הערב, אין לי בררה. מישוהו עלול לשמוע אותי כאן או שעדיף שנצא?"

"אין בעיה להישאר כאן אם תדברי בשקט," הוא אומר וסקרנות בעיניו. "מה רצית לומר לי?"

"שאלתי אותך מה שינה את אמא שלך, ואתה האשמת את אבא שלך. אני לא מצדיקה את המעשים של אמא שלך, אבל, שיין, היא לא השתנתה בן-לילה. היא חיה עם אבא שלך יותר משלושים שנה. היא החליטה להישאר ומצאה דרך לשרוד."

"אני יודע את זה," הוא אומר.

"ברור שאתה יודע את זה," אני אומרת. "זה הרי הגיוני, אבל האם אתה באמת מבין את זה? מפני שאני זוכרת עד כמה הערצתי את אמא שלי אחרי שאבי התאבד, וכמה קשה היה לי כשגיליתי שהיא בסך הכול בן אדם כמוך וכמוני. ושיש בה פגמים, בדיוק כמו אמא שלך."

"למה היה חשוב לך לומר את זה דווקא עכשיו?"

"מפני שהבית הזה הוא לא אולם בית משפט. זה הבית של המשפחה שלך, האנשים בו הם בני המשפחה שלך, ואם אתה עסוק בתחושת הבגידה שהפגמים של אמא שלך מעוררים בך, לא תוכל להתרכז באבא שלך ובאחיק." אני מתאמצת לבלוע את רוקי ומכריחה את עצמי לומר את המילים ולהתעמת עם האמת. "ועכשיו, כשאני יודעת עד כמה מסוכנים האנשים שאחיק סיבך את המשפחה שלך איתם, שיין, אני ואתה יודעים שטעות בשיפוט עלולה להיות קטלנית."

הוא מביט בי, עיניו האפורות אטומות כהבעת פניו: שנייה אחת, שתיים, שלוש. ואז הוא מניד קלות בראשו, וזה כל מה שאני צריכה. הוא שמע אותי. הוא מבין. אין צורך להוסיף דבר. ידו שוב גולשת סביב מותניי, והוא מוביל אותנו עמוק יותר לתוך המבואה, אל בית משפחתו, לעבר משהו הרבה יותר נורא

מעורר מפגש משפחתי מלחיץ שרוב האנשים מעדיפים להבריז ממנו. מפני שבמקרה של שיין, במקרה שלנו, אנחנו לא צועדים לעבר קרובי דם ותו לא. אלא לעבר אנשים שרוצים לשפוך דם, ושאחד מהם איים על חיי הלילה. ולדעתי, הוא אפילו לא האיש המסוכן ביותר מביניהם. או המסוכן ביותר בחיי, או בחייו של שיין.

פרק שני

שיין

אמילי היא מלאך בלב לבו של הגיהנום, ובעודי מוביל אותה לאורך המבואה אל חדר האוכל, אני תוהה אם איני שטני בדיוק כמו אבי כשאני מחזיק בה לצדי כפי שהוא עשה לאמי. אבל אני בכל זאת ממשיך לצעוד, להוביל אותה עמוק יותר לתוך מעגל האש של משפחתי, מתוך צורך אנוכי להחזיק באור שלה בתוך החשכה הזאת. בטעמה המתוק בתוך כל המרירות. וכאשר אנחנו מגיעים לפתח המקושת בדרכנו לחדר האוכל, אני אפילו לא שוקל לחזור לאחור. אלא מוביל אותה דרכו לתוך אזור הישיבה המלבני, שבו אמילי מיד עוצרת אף על פי שזה המקום האחרון שבו הייתי רוצה להשתהות.

"אני אוהבת את החלל הזה," היא מכריזה כששנינו מביטים בכיסאות העור החומים גבוהי-הגב שניצבים מצדדינו וממסגרים שתי אחים קטנות, שמעליהן הותקנו מדפי ספרים. "הוא חמים ונעים."

חמים ונעים. אני לוקח נשימה למשמע התיאור שבילדותי פישטתי לכדי 'שמח' כשתיארתי את המקום הזה. מקום שמזכיר לי משפחה שפעם היתה מלוכדת, ועכשיו קרועה לגזרים. "החדר הזה נועד לקפה שאחרי הארוחה ולקריאה," אני אומר ומקווה שזה יהיה סוף הסיפור, לפחות הלילה, אבל היא מתרחקת ממני, ניגשת לאחד המדפים ומעבירה את ידה על פני שורת הספרים. "כל כך הרבה אפשרויות בחירה. היסטוריה, מסתורין." היא מחייכת. "נורה רֹבֶרטס."

"אני חב להוריי תודה על הידע הספרותי שלי. הם דרשו מאיתנו לקרוא במשך שעה בכל לילה אחרי ארוחת הערב, וכל אחד מהם בתורו בחר לנו ספר כדי לוודא שתחומי העניין שלנו יהיו מגוונים."

היא פונה אליי, עיניה היפיפיות בוחקות בעניין בתגובה על הפרט ההיסטורי שמאניש אנשים שכבר אינם אנושיים, והיא חוזרת על אותה טעות שזה עתה עשיתי עם אמי. הנחתי לה להישאר אנושית, טהורה אפילו, והעמדת הפנים הותירה אותי חשוף לפרץ אכזבה, שהיה מוטב אילו הייתי מתמודד איתו מזמן. "אלה זיכרונות טובים?" היא שואלת, ושוב מתקרבת אליי.

אני מניח את ידי על מותניה, ותשובתי מהירה ונחרצת. "כן," אני אומר, ואיני חושב על משפחתי, אלא על כל רגע שביליתי בחברת האישה הזאת. "אלה זיכרונות טובים." אני לא נותן לה הזדמנות לשאול עוד שאלות, אלא מקרב אותה אליי. קולי נמוך כשאני מבטיח לה משהו שנועד לאוזניה בלבד, "בעוד שעתיים את תהיי עירומה ולצדי." אני אווז בפניה בין כפות ידיי, מנשק אותה ומפנה אותה אל הפתח שמוביל לחדר האוכל ולמופע הקרקס של הערב. אני מניח לה להיכנס לפניי ונכנס אחריה.

אני מיד שם לב ששולחן העץ הכהה המלבני חוצץ בין הוריי,

ולפתע הוא נראה לי ארוך במיוחד, מפני שכל אחד מהם יושב בקצה אחר של השולחן, אף שפעם היינו מצטופפים סביב אחד הקצוות. המרחק שמפריד ביניהם הוא זה שאפשר למייק להיכנס לחייה של אמי, ועתה אני תוהה אם אבי מתחרט על שהניח לזה לקרות או שבשבילו היא בסך הכול רכוש שהוא מסרב לתבוע עליו בעלות.

"הנה זוג הנאהבים," אומר דרך ממקום מושבו באחד מכיסאות העור האדומים גבוהי-הגב שפונים אלינו. אחדים מכפתורי חולצתו הלבנה המעומלנת פתוחים, עניבתו וז'קט החליפה שלו נעלמו, ועיניו האפורות, שכל כך דומות לשלי, נעוצות באמילי. "תגיד," הוא מוסיף, ותשומת לבו חוזרת אליי כשאמילי ואני מתייצבים ליד השולחן, היא לצד הכיסא הסמוך לאבי ואני לצד אמי. "ארוחת הערב המשפחתית הזאת היא סימן לחתונה עתידית?"

הרוגז שאני חש כשהוא מזכיר נושא, שלא הייתי מעז להעלות בפני אמילי בנסיבות הנוכחיות, חד ומהיר כמו הדרך שבה אמילי מתאבנת לצדי. "אם היא תשרוד את ארוחת הערב בבית משפחת אדאמס," אני עונה ביובש, "אז הייתי אומר שהיא מציאה אמיתית."

"חתונה," אמי אומרת, כאילו לא השויתי אותם למשפחת אדאמס, אבל לאט-לאט מתחוויר לי שאמי מומחית בהתעלמות מהרע ובהעמדת פנים שהכול טוב. "זה רעיון מעניין," היא מוסיפה ומצביעה עליי. "תן לה לשבת לידי כדי שאוכל לשמוע את הפרטים, ותמחר, השף להוט להגיש את האוכל."

"השף הארוור יכול לחכות," מתפרץ אבי, שמעולם לא היה אוהד מושבע של מפגשים משפחתיים מסוג זה, לפחות לא בעשרים השנים האחרונות.

אמי מתפרצת עליו בחזרה, אבל תשומת לבי נתונה לדרך

ולאמילי. הוא מביט בה, והיא מחזירה לו מבט נועז משלה, ואני יכול לראות את הניצוץ בעיניו, את הרצון הגובר שלו לראות אותה מתכווצת בפחד. "עדיף שתשבי לידי, אמילי," הוא אומר. "אם את עומדת להתחתן עם אחי, כדאי שנתפייס."

הרגזו הופך לכעס, אבל אבי, שהלילה נטל על עצמו את תפקיד הגיבור, מתערב. "זה מספיק, בן," הוא מתרגז על דרק. "אתה לא תצליח להפחיד אותה ולגרום לה לעזוב את שיין, לשבת לידך או להסכים איתך. אני חותם על המשכורות שלה והיא בקושי ממלאת אחר ההוראות שלי. לעזאזל. שיין שוכב איתה, ואני חושב שאפילו הוא לא מסוגל לשלוט בה."

"דייוויד," נוזפת בו מגי. "זה לא היה במקום."

"את לא נמצאת במשרד כדי להגן עליה," הוא אומר. "והיא לא זקוקה להגנה שלך עכשיו." הוא נועץ בי עיניים אפורות-אדומות. "תבחרו מקום ותתיישבו לפני שתיאלצו להתעמת עם השף האגו-מניאק שמבשל בשבילנו הערב."

אמילי לא מסתכלת עליי. כנראה כדי לוודא שאף אחד לא יחשוב שהיה לי קשר למקום שבו בחרה לשבת, או מפני שכל הדיבורים האלה על חתונה מתסכלים אותה. אבל היא בכל זאת צועדת לעבר הכיסא שלפניה, ואני מיד מושך אותו לאחור, מלווה אותה למקומה ועוזר לה להתיישב.

אני בקושי מספיק להתיישב בכיסא שלצדה, כשדרק שוב תוקף אותה. "אז אני מניח שאת לא רוצה להכיר אותי יותר לעומק," הוא אומר, נשמע מרוצה מעצמו.

"אני רוצה," היא מבטיחה לו מבלי למצמץ. "אבל לדעתי, הדרך הטובה ביותר להכיר משהו היא להביט לו בעיניים כשמדברים איתו. האם ידעת שאנשים שמשקרים ממצמצים הרבה ויוצרים קשר עין שנראה לא טבעי?"

שכלה החריף אינו מפתיע אותי, כפי שלא הופתעתי כשהיא יצאה מהספרייה למשמע האיום שלו. היא אנושית, אמיתית, לא תבנית שנוצרה מתוך בצע כסף, והיא בכל זאת מצליחה להתמודד בגבורה עם כל מה שמתלווה לזה.

השעשוע בעיניו של דרק מעמיק. "האם ידעת שאנשים מזועזעים, או אפילו מפוחדים, עוזבים את החדר?"

"האם ידעת," היא מגיבה, "שאנשים שהאבות שלהם נוזפים

בהם, במיוחד בגיל מאוחר, בדרך כלל מעדיפים להיות לבד?"
 אני אפילו לא מנסה לכבוש את צחוקי, ולמרבה הפתעת, אף על פי ששנים חלפו בלי שאבי ישמיע משהו מעבר לנחרה, לפחות בנוכחותי, גם הוא צוחק. "בן," הוא שוב פונה לדרק. "אתה באמת לא מכיר את אמילי. היא לא סתם עובדת אצלי. כמו שאמרתי, אי אפשר להרתיע אותה."

דרק כבר לא משועשע, בדיוק כמו אמי, שמסיימת את כוס היין שלה ומביטה בנו במורת רוח. האם היא רוצה שאמילי תעמיד אותו במקומו או לא?

"אילו היה לה מושג כמה פעמים אתה נוהג לאיים על הירושה שלי," אומר דרק ומעביר את מבטו אליה, "היא היתה שוקלת מחדש את ההתנהגות שלה."

"את יודעת, מגי," אומר אבי ומביט באמי. "נראה לי שהגיע הזמן שאחלוק איתכם את שלוש הגרסאות של הצוואה שלי, ואת ההוראות שמסרתי לעורך הדין שלי."

אמי מחווררה למשמע החדשות. "שלוש גרסאות? חשבתי שיש לך רק אחת."

"זה השתנה לפני שבועיים," הוא אומר ללא שמץ של היסוס, "כשחשבתי לעומק על מותי הקרב והחלטתי שעליי לשקול מי ראוי להכרת הטובה שלי אחרי שאמות."

כאילו שהוא אי-פעם הכיר טובה לאדם אחר בכל חייו הבוגרים, אני חושב לעצמי, אבל יש לו מטרه. עד מותו אין לדעת למי הוא ייתן את הכסף שלו. אמי ואחי לא יקבלו כלום אם הם לא ירצו אותו בעתיד הקרוב. וכאילו כדי לאשר את מה שאני חושב, הוא מעביר את מבטו על פני הנוכחים ומוסיף, "במקרה שלא הייתי ברור, עדיין לא החלטתי מי יירש מה."

דרך ואני מביטים זה בזה, עינינו לוכדות את מבטי בקריאת תיגר, ואני מחזיר לו מבט שהופך למאבק כוחות בינינו, ובמהלכו אני מגלה שמשוהו בו השתנה, משוהו שאני רואה עמוק בתוך עיניו. הוא לא שם זין על הירושה, בדיוק כמוני. במקרה שלי, כבר יש לי את הכסף שהרווחתי בכוחות עצמי, אבל מהבעיות המשפטיות שלו ידוע לי שהוא בזבז יותר מדיי וחסף מעט מדיי. הוא אמור להזדקק לירושה שלו, ומאחר שעכשיו אני בטוח שהוא לא זקוק לה, המחשבה מובילה אותי למסקנה האפשרית היחידה. מישוהו השלים את ההכנסה שלו בהיקף נרחב, והסבירות שמדובר במרטינה, ושדרך חייב לו הרבה יותר מששיערתי, מבשרת רעות. "כולם מוכנים למרק?"

אני מרים את מבטי למשמע הקול הנשי, ולפניי ניצבת אישה בשנות החמישים לחייה, לבושה בסינר, שצורה הכהה אסוף מאחורי עורפה, והיא נכנסת לחדר מדלת המטבח השמאלית שמאחורי אמי.

"הכוס שלי ריקה," עונה אמי.

"גם שלי," אומר אבי, ואני מיד מסתכל עליו למשמע הבקשה, שנוגדת את ההרגלים הבריאים שעליהם הוא הכריז בפנינו לפני שעה בלבד.

"מה קרה להצהרה שלך שאתה לא שותה, אבא?" אני שואל. "גם אילו הייתי רוצה לשתות עכשיו ויסקי, אני לא מסוגל,

בן, "הוא משיב ביושב כשהוא מאפשר לאישה למלא את כוסו, ואז מרים אותה. "מים. אחד החברים היחידים שעליהם אני יכול לסמוך כרגע."

אין לי כל ספק שבחירתו במילים 'אחד החברים היחידים' היא עקיצה שהופנתה למייק, שעתה אני מקשר לאמא שלי, ואולי גם לאחי, ואני תוהה אם גם אבא שלי מודע לקשר הזה. אבל האם השניים קשורים למרטינה? זאת השאלה האמיתית.

"וזה החבר שלי," אומר דרק ומרים את כוסו. הוא מחסל את הנוזל הענברי ומוסיף, "הוא חתיכת חבר טוב." הוא מסמן למלצרית ומצביע על כוסו הריקה. "עוד אחת."

אבי מחווה בידו לעבר הכוסות שלי ושל אמילי. "תמזגי גם להם." תשומת לבו מתרכזת בי. "גלנמורנג", מהדורת פרייד 1981, ויסקי סינגל-מאלט מהרמות בסקוטלנד."

"אנחנו חוגגים את החדשות של אבא," מוסיף דרק כשהמלצרית ממלאת את הכוס שלו, שאותה הוא ממהר לרוקן שוב, ואני מקבל את הרושם שהוא שותה כדי לשכוח עד כמה הוא אומלל.

"כמו שצריך," אני אומר כשהכוס שלי מתמלאת, ואמילי מכסה את שלה בידה.

"לא, תודה," היא אומרת לאישה. "אני משתכרת בקלות. אני מעדיפה מים."

"יש לנו יין," אמי מציעה ומרימה את הכוס שלה, שעדיין ריקה. "הוא לא חזק כמו ויסקי."

"הכול חזק מדיי בשבילי," אמילי מבטיחה לה וצוחקת את צחוקה הקל העדין. "אם אני אשתה, אי אפשר לדעת מה אגיד."

"נראה לי שזה ימצא חן בעיניי," מהרהר אבי. "אבל מעניין אם זה ימצא חן בעיני הבן שלי."

"באמת, אבא," אני אומר וכורך את זרועי סביב אמילי, מגונן עליה בגופי ומרים את הכוס שלי בידי החופשית. "באמת נראה לך שאמילי היתה כאן אילו הייתי חושש שתשקה אותה ויסקי ותגרום לה לדבר?" אני לוגם מהוויסקי, והטעם המתובל האגוזי מציף את החך שלי. "לעזאזל, זה ויסקי טוב." אני מתקרב לאוזנה של אמילי ולוחש, "אבל לא טוב כמו הטעם שלך."

היא שולחת את ידה לרגלי ולוחצת אותה בחוזקה לאות אזהרה, והמחווה גורמת לזוויות שפתיי להתעקל בזמן שניחוחה הפרחוני המתוק מזכיר לי את העונג שמצפה לי מחוץ לחדר הזה. "הכינו את החך שלכם לפיתוי הנשגב שבאוכל שלי."

אני מרים את ראשי כדי להביט בשף, שנמצא עכשיו בחדר ולצדו מלצר שמחזיק מגש עמוס קערות. "אתה חתיכת מניאק מתנשא, אתה יודע?" אומר אבי.

"אני בסך הכול אומר את האמת," משיב השף, ואז מרים מהמגש את אחת מהקעריות ומניח אותה לפני אבי בעצמו. "מרק עגבניות," הוא מכריז. "המרק האהוב עליך, למיטב הבנתי." השף ממתין, כאילו מצפה שאבי באמת יטעם מהמרק.

אך במקום זאת הוא מקבל "תתקדם, שף" עצבני ומעווה את פניו בתגובה, אם כי הוא לא מתווכח, אלא מציית, ובתוך דקות הכוסות שלנו נמלאות תה קר, וקערות המרק מונחות על השולחן לפנינו.

"בתיאבון," אומר השף ומשתחוה עמוקות, והוא וצוותו עוזבים את החדר.

ברגע שאנחנו נשארים לבדנו, אמי מרימה את הכף שלה ומנופפת בה לעבר היושבים. "אני לא רוצה לשמוע עוד שיחות לפני שכולכם טועמים מהאוכל." התקיפות האימהית שבקולה

גורמת לכולנו להרים את כלי האוכל שלנו. "הוא טעים להפליא", היא מוסיפה. "ועכשיו תורכם לאשר את זה."

תחושת נוסטלגיה מחלחלת אל תוך הרגע ומזכירה לי את הארוחות המשפחתיות שעליהן נהגה אמי לנצח, לא אבי. ובדיוק כמו אז, כולנו מצייתים לה בתיאום מושלם, טובלים את כפותינו בקערות, פוערים את פינו יחדיו וטועמים. סוכר מתקתק נוגע בלשוני, והטעם מתחלף מיד בתבלין ערב לחך. קולות של סיפוק מכל הסוגים והצלילים ממלאים את השולחן ברגע משונה של אחדות ושביעות רצון, והם רבי-משמעות, מפני שכולנו תמימי דעים. המרק טוב. זה משהו קטן, אבל זאת האמת. כולנו אוהבים אותו. כולנו מסכימים.

לרגע אחד אני מעז להאמין שארוחת הערב הזאת, והסכמתנו המשותפת על נושא כלשהו, הן עדות לגאונותו של אבי ולסיבה שהוא הזמין את כולנו לכאן. הוא סוף-סוף ערך חשבון נפש, וזוהי דרכו להראות לנו שעשויים להיות נושאים נוספים שנוכל להסכים עליהם. צעד אחד קטן לאנושות, או לפחות למשפחת ברנדון. אבל גל האחדות מתחלף במהרה בדממה כבדה, ואחריה נופלת על השולחן נימה של אי־נוחות כשהבנה מכה בנו. אנחנו מפוצלים, מטרותינו מנוגדות זו לזו, והסכמה, חיבור, לא משנה באיזה נושא, גורמים לנו להרגיש כאילו אנחנו בוגדים במטרות האלה. אנחנו קבוצה שמורכבת מבני משפחה וממכרים, אבל מעל הכול, אנחנו אויבים.

ואבא שלי יודע את זה, עובדה שמאשרת את המטרה שאמי טענה שיש לו. היא גם מזכירה לי את אזהרתה של אמילי. אני באמת מוכרח לשמור על כושר שיפוט ועל דעה צלולה. כאילו כל מי שבחדר הגיע לאותה מסקנת 'אויבים' בדיוק באותו הרגע, משהו באנרגיה משתנה לפתע, וכולם נכנסים

לפעולה. אבי מרים את כוס המים ומרוקן אותה. דרך עושה כמותו לכוס הוויסקי שלו. אחר כך אמי מרימה את הגביע שזה עתה מילאו בשבילה ושותה. אמילי ואני, בתיאום המופלא האופייני לנו, פשוט מניחים את הכפות שלנו ברוזמנית. היא שמה את ידה על הרגל שלי ומשאירה אותה שם, ואני מבין את המסר שלה. החדר מפולג, אבל אנחנו לא. ובן־רגע קבוצת האנשים כבר אינה גוף אחד, אלא פרטים נפרדים. ובאותה קלות שבה בני משפחה עלולים להפוך לאויבים, חייו של אבי עלולים להפוך למוות. מחלתו היא חולשה, ומותו – תבוסה, אך הוא לעולם לא יודה שהובס, גם לא מהקבר.

החולשה הזאת היא כמו פיתיון בשביל הכרישים שדרך ומייק, ואולי אפילו אמי, מייצגים, והם ינצלו אותה. ייתכן שמוות הוא סוף המשחק שממתין לו, אבל אין לו, או לי, כל כוונה לנחול תבוסה במוותו. במילים אחרות, אבי קונה לו חזקה בחברה, דוחק הצדה את דרך ואת מייק, ומושך את הזמן עד שיוכל להרוס את החלאות. כל מה שרמזתי לאמילי כשהיינו בחוץ, אך שכחתי ברגע שנכנסנו שוב פנימה. במקום זאת, חשבתי על מרק עגבניות, וכמעט הצלחתי לשכנע את עצמי שהעתיד צופן לנו חיבוק משפחתי דפוק.

עתה, משרגליי שוב עומדות ביציבות על קרקע המציאות, אני מביט באבי, ומכיוון שחיפושיו אחר האמת תמו, לפחות לערב זה, אני דוחק בו להעביר את המסר שאנחנו רוצים שדרך ישמע, ושאמי תגלה למייק. שהוא עדיין המלך. "מתי הטיפול שלך מתחיל, אבא?" אני שואל. "אתה יכול לפרט עליו קצת?"

מבטו פוגש בשלי, הבעת פניו קשה, חתומה, השניות נוקפות, ואני מניח שכל זה חלק מהמשחק שלו. אלא שהזמן חולף, ואני מבחין בקווים הלבנים ובמתח שנוצרים סביב פיו. הוא מושיט

את ידו לעבר הכוס הריקה שלו, ואמילי לוקחת את שלה ומניחה אותה לפניו. "לא נגעתי בה," היא אומרת.

תשובתו של אבי היא שיעול, ועוד אחד, ואלה הופכים לחרחורים כבדים שבוקעים מתוך חזהו. אני מרגיש כאילו ריאותי שלי נמשכות מתוך גרוני. חולשה שהופכת למוות, אני חושב לעצמי, ומשהו בי אומר שאבא שלי כבר איננו, שאין לו ישועה, ואיכשהו מבטי מוצא את עיניו של דרק. בחיבור הזה קיימים קשר ישן וחדש כאחד, הכנה שאיננו מעוניינים בה. שנינו אוהבים ושונאים את אבינו, אך למרות האהבה הזאת, אמילי היא זאת שכורעת לצדו עכשיו ומגישה לו מפית שהוא מכתים בדם. לא אני. לא דרק. לא אמי. וכשאני מביט לעברה, אני מגלה שהיא חיוורת וקפואה בדיוק כמו בניה.

"הוא צריך תה חם עם דבש," קוראת אמילי לעבר המלצרית, שחזרה כדי למלא את כוסו מחדש במים. "תמהרי, בבקשה," היא מוסיפה.

"אני לא צריך תה חם, לעזאזל," אבי מתפרץ ומכחך בגרונו, והשיעול שוכך. "ותחזרי למשרד הדפוק שלך." הוא מעווה את פניו לנוכח הטעות הלא-אופיינית, ומתקן את עצמו. "לכיסא. תחזרי לכיסא שלך."

אמילי מהססת כפי שרק מעטים היו עושים לאחר שאבי פקד עליהם לעשות משהו, אבל כשהוא נועץ בה מבט שכמוהו כאגרופ, היא זזה ממקומה, נעמדת וחוזרת לכיסא שלה. וככל הנראה, היא מכירה את אבי טוב מספיק כדי לדעת שמבט אחד לעברי יהיה שווה ערך בעיניו לערעור על סמכותו, אז היא עושה בחוכמה ופונה אליו בזמן שאני מניח את ידי על ירכה בתודה אילמת על כך שהיא שוב הפגינה טוב-לב בבית המשוגעים הזה, שהכול בו מכוּוּר.

"בואו נגיע ישר לעניין," אומר אבי ופורש את כפות ידיו על השולחן, ואיכשהו מבטי נופל על המפרקים הגרומים הבולטים של אצבעותיו הרזות השבריריות ללא הכר. "בעוד ארבעים ושמונה שעות," הוא ממשיך, "מגי ואני נהיה בגרמניה, ושם אני אקבל את הטיפול במשך שבועיים, שאחריהם אחזור לכאן לשבועיים נוספים של טיפול בהשגחה מקומית."

"אני אמורה לבוא איתך?" שואלת אמי בתדהמה. "אתה רוצה שאבוא איתך?"

"את אשתי," הוא עונה בפשטות, גון קולו לא משתנה והבעת פניו נוקשה, שני מאפיינים שיחדיו מעידים על מורת רוחו. "מובן שאת באה איתי."

"דייוויד," אמי מנסה לפנות להיגיון שלו. "אתה יודע שיש לי –"

"את באה איתי," קובע אבי באותה נימה סופית שבה הוא מוסיף, "וזהו זה." הוא מעביר את מבטו סביב החדר וממשיך, "מחר בבוקר כל אחד מחברי מועצת המנהלים יתבשר על כך שאין כל סיבה שהסרטן לא ייכנס להפוגה מלאה, ושאני נשאר לעמוד בראש החברה לזמן בלתי מוגבל."

"האם זה אומר שאנחנו יכולים לצפות להפוגה מלאה, אבא?" אני שואל ונותן לו הזדמנות להדגיש את הצהרת השליטה שלו, מתוך ציפייה שזה בדיוק מה שהוא יעשה.

"שמונים אחוזים מכל מי שעובר את תוכנית הטיפול הזאת," הוא אומר, ואם כי תשובתו נשמעת אמינה יותר משציפיתי, אני לא מאפשר לעצמי לאמוד את תוקפה. ככלות הכול, הוא זה שלימד אותי לצייר תמונה בגוונים שיגרמו למושבעים או ליריב להגיב בדיוק כפי שרציתי.

"אני מניח שאין צורך לשאול מה קורה לעשרים האחוזים

הנותרים, "מתערב דרק, "אבל חברי מועצת המנהלים ירצו לדעת, והם ירצו שתהיה לנו תוכנית פעולה במקרה שמשוהו ישתבש."

"אתה מתכוון שאתה רוצה תוכנית פעולה," אומר אבי. "אתה רוצה לדעת מה הסיכויים שהם באמת יערכו הצבעה ויבחרו מנכ"ל חדש, כפי שאתה רוצה."

"אני לא רוצה שתמות," אומר דרק, קולו מתוח, אבל יש בו גם רמז לעיקשות. "אבל זה לא קשור למשפחה. אנחנו חייבים להתמודד עם מועצת המנהלים, איתך או בלעדיך. הם ידרשו תוכנית והצבעה כאמצעי זהירות."

"במקרה שמישהו מהם יבחר להעלות דרישות כאלה," אומר אבינו, "אני פשוט אפנה אותם לתיקון מספר A1 באמנת החברה."

"מה זה לעזאזל תיקון A1?" שואל דרק על המסמך שאני כבר מכיר היטב, שכן אני זה שניסח את האמנה.

"אתה חתמת עליה, בן," אומר אבא על הסעיף המשפטי, שנותן לו סיבה לזייף את הטיפול בסרטן, אם זה אכן מה שהוא עושה. "אתה לא יודע מה כתוב בה?" הוא מעיף אליי מבט. "תאיר את עיניו של אחיך."

מבטו של דרק מיד נוחת עליי. "אתה ניסחת אותה." "כשלא ידענו אם אתה עומד להיכנס לכלא," אני מציין. "וסמכתי על אחי עד כדי כך שלא קראתי את המסמך הדפוק."

"עברתי עליו איתך."

"פשוט תגיד לי מה כתוב במסמך הדפוק," הוא מתפרץ. "אם, בכל זמן שהוא, יוכרו המנכ"ל המכהן כפסול דין, אני אתפוס את השליטה בחברה עד לזמן שבו יוכל המנכ"ל לחזור

לתפקידו מבחינה משפטית ורפואית, ולתקופה של עד שישה חודשים."

מבטו של דרך הופך תקיף, קודר, וניצוצות אדומים של זעם מלווהט מופיעים במעמקיו, אך לזכותו ייאמר שהוא רק מביט בי, תווי פניו נוקשים והבעתו סוערת. "וכעבור שישה חודשים?"

"מועצת המנהלים תפסוק אם להשאיר אותי בשליטה, או שהם יבחרו מועמדים ותיערך הצבעה."

לסתו נקפצת ותשומת לבו חוזרת לאבינו. "כל חיי דיממתי בשביל החברה הזאת. הוא לא רוצה להיות כאן בכלל." "הוא עזב את הקריירה שלו כעורך דין בשביל החברה הזאת," אומר אבא, "מה שאומר שהוא האדם היחיד מלבדי שלא מעוניין שהעסק שלנו ייפול לידי של מישהו אחר. התיקון עומד בעינו." ואז הוא קם. "וזה סוף השיחה. וסוף ארוחת הערב, מבחינתי." הוא לא מוסיף. אלא פשוט קם והולך.

כעבור רגע זרם חשמלי כמו עובר בחדר, מבטי מתנגש במבטו של דרך בזמן שאמי מפטירה צליל חד של תסכול. "אני רואה שאני צריכה לבטל את ארוחת הערב," היא אומרת ברגע נדיר של רוגז, ואז קמה ויוצאת. אני חש בעימות הממשמש ובא ביני לדרך, ושולח את ידי כדי ללחוץ את רגלה של אמילי בבקשה אילמת שתצא גם היא.

אמילי מבינה את המסר, קמה ומתחילה לעשות את דרכה לעבר המטבח, כשהיא מכריזה, "אני אלך לעזור לאמא שלך."

"כן, תעזרי לה," קורא דרך ומעיף מבט לעבר דמותה המתרחקת. "זה ימצא חן בעינייה, אני בטוח," הוא מחזיר את מבטו המשוועשע אליי. "היא ממש אחת משלנו, לא? והיא יפהפייה. היא פרפר

יפיפה וחינני עם כנפיים עדינות. ואתה יודע מה אומרים על כנפיים עדינות?" הוא לא ממתין לתשובתי, אלא מיד מאיים שוב על חייה של אמילי, "הן נגדעות בקלות. שמעתי שברגע שזה קורה, הפרפר לא יכול לשרוד."

פרק שלישי

שיין

כשרק מאיים על חייה של אמילי בפעם השנייה הערב, זעם מכה בי, חד, נושך ומייד, אבל שנים של דיונים וקרבות בבית המשפט היטיבו עמי ועזרו לי לשלול ממנו את התגובה חמומת המוח שהוא רצה ממני. אני מצמיד את קצות אצבעותי אלה לאלה לפניי, ועיניי מצטמצמות לעברו. "כדאי שתחשוב על הצעד הבא שלך בזהירות, דרק," אני מזהיר אותו, ואם כי קולי נמוך, הוא מדויק, קטלני.

"גם אני יכול לומר לך את אותו הדבר, שיין. אל תזרוק אותי לכלבים עם מרטינה עוד פעם. התוצאות לא ימצאו חן בעיניך." הוא משתק, ואז מוסיף, "אחי."

"זרקת את כולנו לכלבים כשסיבכת אותנו עם מרטינה," אני אומר. "ולא תהיה עוד פעם." זה נגמר. שמעת את אבא. בלי אנשים זרים. אני מוציא את כולנו מזה. "אתה הזר," הוא אומר בחריקת שיניים, קולו גרוני, אבל דומה

שהוא מרסן את עצמו, הוא לוקח נשימה, נושף, וקולו והתנהגותו מתמתנים כשהוא חוזר על מה שאבא נוהג לומר לנו. "הדבר הכי חשוב לאבא הוא הרווח. הוא עוד ישנה את דעתו." "הדבר הכי חשוב לאבא הוא אבא," אני אומר. "מרטינה בחוץ."

"מרטינה לא רואה את זה ככה."

"הוא עוד יראה."

"אם אתה מאמין בזה, אתה טיפש. יש פה הזדמנות למזג שני צדדים בתעשייה ולהגיע לרווח שלא היה כמותו מעולם. מרטינה מבין את זה. זה מה שהוא רוצה."

"סמים לא חוקיים ותרופות אינם שני צדדים באותה תעשייה," אני אומר. "והסיבה היחידה שמרטינה רצה להיכנס לעסק היא מפני שאתה גרמת לו לרצות בזה. אבל גרוע מכך, גרמת לו לחשוב שכולנו נוכל לצאת מזה בשלום, ללא השלכות, בשעה שאף אחד לא יכול לחמוק מהפיקוח. יש סיבה לכך שאף אחד מעולם לא הצליח לעשות דבר כזה."

"אתה צודק. באמת יש סיבה. האנשים הלא נכונים היו מעורבים בזה."

"מרטינה לא טיפש כמוך, דרק. הוא רוצה לעשות כסף ולהישאר בצד הזה של הסורגים."

"הוא לא מפחד לקחת סיכונים," הוא אומר. "אפילו לא הצלחת להניא אותו מהמשימה שהוא לקח על עצמו." "נתתי לו סיבה לצאת."

"בסך הכול הפכת את עצמך לשפוט עלוב שמוכן לשרת אותו. לשפוט שלו."

"אני לא זה שהיד שלו חבושה," אני מזכיר לו. "ולא הצעתי לו את שירותי. הצעתי לו תמריצים לצאת מהעסק שלנו."

"משפחת מרטינה לא מחליפה רווחים, אלא מרחיבה אותם. אם תיתן להם עוד משהו, הם פשוט ייקחו עוד. אין שום דרך להוציא את מרטינה מהעסק. זה רק יגרום לכולנו להיהרג."

"אל תאשים אותי, דרק. אתה עשית את זה. בדיוק כפי שהכנסת אותנו לצרות משפטיות. אני הוצאתי אותך – אותנו – מהמצב הזה בפעם הקודמת, ואני אעשה את זה גם עכשיו, אבל אני נשבע לך, דרק. אתה תעזור לי, אחרת תשלם את המחיר."

"אתה מתכוון שתספר לו שאני מזיין את אחותו? הוא יודע."

"הוא לא יודע שאתה מנצל את אחותו, כפי ששומעים אותך מצהיר לפרטי פרטים בהקלטה שלך שיש לי," אני עונה. "אל תמעיט מערכי, אחי. נמאס לי לנסות להציל אותך."

"אבל לא נמאס לך לנסות להציל את אמילי." הוא משתתק, ואז מוסיף, "ויכול להיות שניסיון לא יספיק. אם תסבך אותי שוב עם מרטינה, אני אדאג שהוא יאמין שסידרת אותו עם האף-ביי-איי, ואמילי תהיה הנקמה שלו."

"אם אשמיע לו את ההקלטה ההיא, אתה תמות לפני שתהיה לך ההזדמנות."

מבטינו מתנגשים, השניות נוקפות, האוויר סביבנו סמיך, וכשדרק סוף-סוף קם, אני מסרב להניח לו להכתיב את מעשיי, אז אני נשאר במקומי. אני לא נעמד. אני לא נשען בכיסאי. הוא לוחץ את אצבעותיו לשולחן, עמוד השדרה שלו נוקשה, זעמו מוחשי, והבעת פניו חתומה. "אני רואה שמשחק השח-מט שלנו רחוק מסיום," הוא אומר, ואז מבלי להוסיף דבר, הוא מתרחק מהשולחן בכוונה ברורה לעזוב, נפנה ללכת, מקיף את השולחן ופונה לעבר הדלת שממנה אמילי ואני נכנסנו.

אני נשאר במקומי, מקשיב לקול צעדי, ומחשבותיי אינן נתונות לדבר מלבד יציאתו, עד שאני יודע שהוא איננו. רק אז

אני סוף־סוף נותן דרור למחשבותיי, והן מתנקזות למקום אחד ויחיד: אמילי. סכנה נשקפת לה מכל עבר, מהמשפחה שלה ושלי גם יחד, ואם כי האמנתי שהיא בטוחה יותר כאן איתי, בהשגחתו של סת', עצם העובדה שמאיימים עליה משמעה שלא עשיתי די כדי להגן עליה. לפיכך כל הלך מחשבתי משתנה ומתרכז בפתרון הבעיה, ואני משחזר בראשי את השיחה שלי עם דרק.

הוא שחצן – תכונה שלא נובעת מפחד. מישוה חזק מגבה אותו. אם הוא משתף פעולה עם מייק ואמי, אבי ואני כבר עשינו צעד שיעזור לנו להתמודד איתם, אבל מרטינה הוא סיפור אחר. דקירה אחת בכף היד לא הופכת אדם לאויב בחוגים שבהם מרטינה מסתובב. זה בסך הכול עונש, או הצגה. עליי להשיג הסכם יציב עם מרטינה. אני מכניס את ידי לכיסי ומוציא את מכשיר הטלפון שלי, מבצע חיפוש ומתקשר למסעדה של מרטינה. אני נאלץ להשאיר הודעה אצל מישהי שעלולה להיות האחות ששוכבת עם אחי.

אני מחזיר את מכשיר הטלפון לכיסי, מתופף על השולחן באצבעותיי וחושב על ההקלטה של אחי שיש לי, ועל תגובתו השחצנית והאדישה אליה. שפתיי מוצרות בהבנה. הוא לא מאמין שאשתמש בה, אבל אם הוא יאמין לי, אמילי והחברה יהיו מוגנות, כך שעליי לתקן את המצב, ומיד. אני נכנס לפעולה, קם ממקומי בכוונה למצוא את דרק, נכנס לספרייה, וכשאני מגלה שהיא ריקה, אני צועד במסדרון לעבר החניה המקורה ונכנס אליה בדיוק כשהוא עומד לצאת ממנה בהילוך אחורי. אני מקלל, ממחר לעבר המבואה ויוצא מהבית לעבר כביש הגישה, שממנו אני רואה את דלת החניה מתרוממת. אני פוסע לעברה בצעדים ארוכים ומגיע למכונית הפורשה של דרק בעודה עושה את דרכה החוצה, ניגש היישר לדלת הנהג ודופק על החלון.

הוא עוצר את הרכב ופותח את החלון. "כבר מתגעגע אליי?" הוא שואל ביובש.

אני מצמיד את כפות ידיי לשפת החלון, רוכן פנימה ומקרב את פניי לפניו. "אתה לא מאמין שאשתמש בהקלטה." "אתה לא רוצה שאמות."

"יכול להיות שאתה צודק," אני אומר, "אבל חשוב לי יותר שאמילי תחיה." אני מרחיק את עצמי מהמכונית בדחיפה. "שח־מט, דרק."

"שח־מט?" הוא צוחק. "אני אשאיר לך את אמילי, בעיקר מפני שאני נהנה לראות איך היא משפיטה אותך, אבל לא את החברה. המשחק ההוא עדיין לא נגמר. החברה שייכת לי, ובקרוב תבין את זה." הוא לוחץ על דוושת הגז, והמנוע נוהם לפני שהוא נוסע משם. ידיי מתמקמות על מותניי בזמן שאני צופה ברכבו מתרחק, ואני בטוח שהצבתי גבולות שיגנו על אמילי, לפחות לעת עתה. אף על פי כן, לא הצלחתי להשתלט על מעורבותו המסוכנת עם אדם אחר. אבל אני עוד אעשה את זה, אני חושב לעצמי, וחוזר על דבריו בלחש, "בקרוב, אחי." "שיין."

אני מסתובב למשמע קולה של אמילי ורואה אותה עומדת במרפסת, משב רוח פתאומי מעיף סביבה את הצעיף ואת השיער שלה כשהיא עושה את דרכה אליי. ולעזאזל, היא נראית כמו הפרפר שאליו השווה אותה דרק, וכנפיה העדינות פרושות לרווחה. אבל היא לא חלשה. ניתן לתאר אותה בדרכים רבות, אבל חלשה מעולם לא היתה אחת מהן. היא חזקה. יפיפייה. בטוחה בעצמה. היא מלאת תשוקה בכל מה שהיא עושה ומאמינה בו. תרגום: היא טובה מדיי בשביל הבית הזה והמשפחה שלי. הרצון שלי להוציא אותה מכאן ניצת מחדש.

אני עושה כמה צעדים לקראתה, עוזר לה לסגור את המרחק בינינו, ובן־רגע היא לפניי, ניווחה הפרחוני המתוק מגרה את נחיריי ומבטיח לי מפלט שבתוכו טמונות אנהותיה הרכות ועורה הרך־עוד־יותר. ידיי נחות על מותניה, וידיה משתטחות על חזי. "שמעתי מה קרה עכשיו בינך לדרכך. אני לא קרובת דם, שיין. אני לא יכולה לבקש ממך לבחור בי על פני המשפחה שלך, ואני לא מצפה שתעשה את זה. אם עדיף שאעזוב זה אמנם לא ימצא חן בעיניי, אבל אני יכולה לעשות את זה. אני אעשה את זה."

"את לא תעשי את זה," אני אומר ומניח את ידי על עורפה. "את לא תעזבי, וכבר בחרתי בך." אני חותם את ההכרזה בנשיקה, לשוני מלקקת את דרכה אל תוך פיה, רעב עמוק ואפל נועץ בי את שיניו, צורך שרק היא יכולה לספק, ואני מעוניין לספק אותו בהקדם האפשרי. אני מרפה ממנה, משלב את אצבעותיה בשלי, מוביל אותה למכונית הבנטלי שחונה בכביש הגישה ופותח למענה את הדלת.

היא עומדת להיכנס, אבל אני חש בייסורים שלה אז אני מושך אותה אליי, ידי גולשת אל עורפה, ושפתינו קרבות אלה לאלה. "אני זקוק לך כאן. אל תשכחי את זה." אני מקרב את פיה לשלי ומנשק אותה. "ועכשיו בואי נלך הביתה. או־קיי?"

"כן," היא לוחשת. "בבקשה."

אנחנו נפרדים אט־אט, אבל בדיוק כשהיא עומדת להיכנס לרכב, דלת הבית נפתחת, ושנינו מסתובבים לעבר אמא שלי, שיוצאת למרפסת. היא עוצרת, זרועותיה שלובות לפנייה, עומדת קפואה במקום המחבוא המושלם בצללים, אבל אני מסוגל לחוש בקצוות המשוננים של רגשותיה. אני מרגיש שהיא זקוקה לדבר־מה ממני כאן ועכשיו. אבל גם אני זקוק לדבר־מה ממנה, ואיני

יודע למה. אולי לווידוי על הבגידה שלה במשפחה הזאת? או שלא. אני לא יודע למה אני זקוק, וייתכן שהיא לא יודעת למה היא זקוקה ממני. היא מתחילה לצעוד, אבל לא לעברנו. היא חוצה את כביש הגישה והולכת לעבר המדשאה, ואני עוקב אחר צעדיה במבטי, מביט בה נעלמת בתוך הצללים לפרקים בדרכה אל הנדנדה שעליה אהבתי להתנדנד בילדותי, בזמן שהיא דחפה אותי ושרה לי. בתקופה שבה היו חיינו רגילים, או שלפחות היינו מוצלחים יותר בהעמדת הפנים הזאת.

אמילי מניחה את ידה על זרועי. "לך אליה."

בן אמיתי היה ניגש אליה, אני חושב לעצמי, ותמיד הייתי הבן הזה. אבל אולי בעורקיי זורם יותר מהדם המשפחתי משהייתי רוצה להודות, מפני שאני לא זו ממקומי, מה גם שאין לי כל חשק לזוז. דומה שנמאס לי להיות הבן ה'טוב', והדבר האחרון שאני מעוניין לעשות כרגע הוא להעניק צלם אנוש למשפחה נטולת אנושיות.

"שיין –"

"בואי נלך," אני אומר ופונה אל אמילי. היא בוחנת את פניי, ועיניה מצטמצמות בהפתעה לנוכח מה שהיא מגלה בהן.

אני לא יודע מה היא רואה, ואני לא בטוח אם אני רוצה לדעת, אבל מה שזה לא יהיה, זה משתיק כל התעקשות אפשרית שלה שאצטרף לאמי. היא נכנסת למכונית, ואני סוגר את הדלת, מקיף את חלקה האחורי של הבנטלי ונזכר איך אבי נתן לי אותה במתנה בפעם הקודמת שהצלתי את החברה. לא רציתי לקבל אותה. לא רציתי להיות כאן. רציתי להציל ולאחד את המשפחה שלי. ועכשיו הפחד הגדול ביותר שלי הוא שהאיחוד היחיד בינינו יהיה במותנו, ובדיוק בגלל זה איני מביט שוב לעבר הנדנדה,

לעבר סיפורי האגדה של העבר, שמעוררים בי רגשות שאיני יכול להרשות לעצמי.

אני פותח את הדלת, מתיישב על העור הרך ושואף את ניחוחה המתוק הטבעי של אמילי, אבל בדיוק כשאני עומד להתניע, מורת רוחה הדוממת מכה בי בעוצמה. אני נאנח, מביט לעברה ומגלה שהיא מסתכלת עליי, ואיני צריך לשאול מה מפריע לה. "כל מה שאמא שלי עשויה להגיד לי כרגע יהיה שקר שאני לא מעוניין לשמוע."

"היא היתה מזועזעת כשניסיתי לדבר איתה. ממש מזועזעת." "ברור שהיא מזועזעת. היא החליפה את בעלה, את אבא שלי, בחדר השינה, וככל הנראה היא מתכוונת להחליף אותו גם בחדר הישיבות."

"ככל שזה מבלבל אותך," היא אומרת, "אתה בטח יודע שזה לא פשוט כל כך. לפעמים כשאנשים פגועים ומתאבלים, הם עושים דברים מסוימים רק כדי לשרוד."

אני מתניע. "אני מנסה לוודא שלא רק נשרוד." אני פונה קדימה ואוחז בידית ההילוכים.

אמילי מניחה את ידה על שלי. "חשוב לי שתדע שהיא אוהבת אותו. ראיתי את זה על הפנים שלה." אהבה.

רגש שלא הייתי מכיר אלמלא אמילי. מה שבטוח זה שהמשפחה הזאת לא לימדה אותי מה זאת אהבה. אני מעביר את הרכב להילוך קדמי ומוציא אותנו מכאן לפני שהחול הטובעני של המשפחה הזאת ילכוד אותנו בגיהנום שלהם. אני מקיף את הבית, נוסע בשביל הגישה, ואנחנו בדיוק יוצאים מהנכס כשאני מבחין במכונית הסדאן השחורה שניצבת בהמשך הרחוב. אור מהבהב מאחורי החלון הכהה, כנראה סיגריה. היה סביר להניח שזה אדם

זר שלא מכיר אותנו ולא אכפת לו מאיתנו, או אחד מהאנשים שסת' שלח לעקוב אחרינו, אלא שהפעם זה לא אחד מהם. זה מישוהו אחר, ויש לי הרגשה שהמישהו האחר הזה הוא אחד מדגי הרקק של מרטינה, שמשגיח על ההשקעה שלו במשפחה הזאת.

אני מפנה את הרכב לכביש, וכשאני מעיף מבט במראה הפנימית אני רואה שפנסי המכונית נדלקים והיא מתעוררת לחיים. היא מתרחקת מהמדרכה, ועכשיו עוקבים אחרינו באופן רשמי. אני מוציא את מכשיר הטלפון מכיסי ומתקשר לסת'. "דבר איתי", אני מורה לו.

"על ההודעה ששלחת לגבי הטיפול של אבא שלך או המכונית שעוקבת אחריך?"
 "שניהם."

"יהיו לי חדשות על מצבו הרפואי של אבא שלך בתוך עשר דקות," הוא אומר. "אנחנו על סף פריצה לשרתים של בית החולים. במכונית שעוקבת אחריכם יושב אחד מאנשיו של מרטינה, ולא נראה לי שאכפת לו ששמנו לב אליו, אז כנראה מרטינה מנסה להעביר לי מסר. הוא כאן. הוא צופה. הוא מחכה."

"זה בדיוק מה שזה," אני אומר. "תתקשר אליי כשיהיה לך מידע על אבא שלי." אני מנתק את השיחה ומביט באמילי. "עד שנגיע הביתה סת' כבר ידע את האמת על הטיפול של אבא שלי."

"זה טוב," היא אומרת. "זה ממש טוב."

אבל העובדה ששכיר שעובד עבור קרטל סמים עוקב אחרינו בדרכנו הביתה אינה טובה. זה יפחיד אותה אף על פי שהיא תעמיד פני אמיצה ותכחיש, שהרי היא כבר היתה מפוחדת ובמנוסה כשפגשתי אותה. אני רוצה להגן עליה. אני רוצה להעניק

לה תחושת ביטחון. אני רק צריך לשים סוף לגיהנום הזה עם
הקרטל ולספר לה שזה נגמר אחת ולתמיד. ועליי לעשות את זה
מהר, בלי לבחול בשום אמצעי.

פרק רביעי

אמילי

אני לא לוחצת על שיין לדבר במהלך הנסיעה הקצרה לעיר התחתית, לדירה שלנו. אני מבינה אותו מספיק כדי לדעת שהוא ממתין לשיחה מסת' ונאבק בשדים פנימיים שעליו לנקוב בשם לפני שיוכל לנצח אותם. אני מכירה את ההרגשה היטב, בהתחשב באין-ספור השדים שכילו אותי לאחר מותו של אבי. ברור לי שהשדים של שיין מאיימים עליו באותו להב של רגשות שבו איימו עליי השדים שלי, מאיימים לחתוך אותו עמוק יותר אם רק יניח להם לעשות זאת, והשד הנורא מכול הוא זה שבא לקחת ממנו את אביו: מוות. לא, אני מתקנת את עצמי באלם. הוא לא השד הנורא מכול. אשמה היא השד הנורא מכול. כל רגשות האשם שאדם לוקח על עצמו על כל מה שהוא היה אמור, היה יכול והיה צריך לעשות אחרת כדי להציל אדם אחר, כאשר כבר מאוחר מדי.

אני נאנחת ושוקעת עמוק יותר במושב העור של הבנטלי,

מניחה לדממה רווית השדים לדבר אליי, מניחה לשיין לדבר אליי. מפני שהאמת היא שלמרות שתיקתו, אני לא מרגישה שהוא נאטם מפניי. לא כל עוד הוא מרשה לרגשותיו ללחוץ לחישות אפלות בחלל המכונית, מניח להשפעתן עליו להקניט אותו ואותי באכזריות. הן מדברות אליי כפי שהוא לא היה מרשה להן לדבר עם אף אדם אחר, ואני כמהה לרגע שבו נהיה עירומים יחד, כפי שהוא הבטיח. אז אני יודעת שאבין את רגשותיו לעומק, וזמן קצר לאחר מכן אדע מה הוא חושב.

כעבור מה שנראה לי נצח, אנחנו פונים לעבר החניון של ארבע העונות, ושיין מיד מוצא לנו מקום חניה באזור השמור לדיירי הבניין. הוא מדומם את המנוע, ואנחנו עומדים לצאת מהרכב כשמכשיר הטלפון שלו מצלצל, ואני יכולה להישבע שכל שריר בגופי נקפץ ועצביי נמרטים בציפייה למה שיתגלה לו בשיחה. שיין עונה, וממעט המילים שהוא אומר אני מיד מגיעה למסקנה שזה שוב סת', שלא רק דואג להגנה שלנו, אלא גם ללא ספק מצא תשובות באשר לטיפול שאביו של שיין עומד לעבור.

השיחה קצרה, ושיין שואל רק, "ו...?" ואז: "אתה בטוח?" שתי שאלות שלא מגלות לי הרבה. לבסוף, הוא אומר, "תוודא, ואז מנתק ומחליק את הנייד בחזרה לכיסו. אבל במקום שיפנה אליי או יצא מהרכב, הוא מניח את ידיו על ההגה, והשדים שלו כבר לא לוחשים. הם צועקים. למעשה, אני בטוחה למדיי שהם אווזים בסכינים ודוקרים אותו בחזהו, ואותי. "מה קרה?"

"הטיפול אמיתי", הוא אומר מבלי להביט בי, וקולו מתוח כמו גומייה. "אבל שיעור ההצלחה אינו שמונים אחוז. אלא עשרים. סת' פרץ לרישומים ושינה אותו לשמונים כדי לוודא שאם דרק או מייק יפרצו אליהם הם יחשבו שאבא שלי יחיה."

כן. סכינים בחזה, ללא ספק. "שיין –"

"אני חייב לצאת מהמכונת ומהחניון הזה," הוא אומר ופותח את הדלת שלו. "אני אבוא להוציא אותך." הוא לא מחכה לתשובה, אלא יוצא מהבנטלי.

אני לא מחכה לו. אני לא טורחת לקחת את הצעיף שלי, אלא מיד פותחת את הדלת, ואני כבר על הרגליים וסוגרת את הדלת כשהוא מתייצב לפניי, הבעת פניו חמורה, וצללים מעיבים על עיניו האפורות. אנחנו עומדים במקום, השניות נוקפות, אף אחד מאיתנו לא מדבר או זו, רגשותיו המיוסרים עומדים בינינו כמו אחד מאותם שדים, ואני עוצרת את נשימתי בהמתנה לסימן שיאמר לי למה הוא זקוק, או מה הוא רוצה כרגע, ואני מפחדת שהוא ירחיק אותי ממנו.

"בואי," הוא אומר לבסוף, קולו מחוספס וצרוד, זרועו נכרכת סביב מותניי, ירכינו צמודות, ולשמחתי האינסטינקט שלו הוא לקרב אותי אליו, ולא להרחיק אותי. למעשה, הדחף כה חזק, עד שהוא אווז בי כשאנחנו נכנסים למעלית, ויש לי הרגשה שהוא אווז בי כדי להגן עליי. כאילו הוא מרגיש שגם אני עלולה להיעלם בקרוב, וזה משפיע עליי. מפני שאכפת לו ממני. מפני שכואב לו, ואני רוצה להעלים את כאבו. יש כל כך הרבה דברים שהייתי רוצה לשאול אותו ולומר לו כרגע, אבל אני יודעת שאלה לא המקום או הזמן לכך. אני לא בטוחה אם זה בכלל הלילה הנכון לכך.

אנחנו מגיעים לקומת הכניסה ויוצאים ללובי, שבו אחד העובדים מקדם את פנינו. שיין עונה לו בנימוס, אפילו בחביבות, ומפגין את הכישרון שתרם רבות להצלחתו כעורך דין כשהוא שומר על קור רוחו, כאילו החיים לא משפיעים עליו כלל. התנהגותו מחדדת גם את העובדה שהוא בוחר להרשות לי לראות מי הוא באמת. הוא מעניק לי את האמון הזה בחפץ לב, כפי שאני עושה איתו,

וזה משהו שאין לנו עם אף אדם מלבדנו. וזה חשוב בדרכים שלא העליתי על דעתי כלל לפני שפגשתי אותו.

אנחנו ממשיכים לעשות את דרכנו לעבר המעלית, ואם כי שיין עדיין נראה רגוע ונינוח כאילו זה רק עוד ערב רגיל, הוא דוקר את כפתור המעלית קצת חזק יותר מבדרך כלל, והוא מוקף הילה של ציפייה בזמן שאנחנו ממתנים שדלתות המעלית ייפתחו. שנייה אחת, שניים, עשר, וכשהן סוף-סוף נפתחות, שיין מיד מוביל אותי לתוך התא. הוא עדיין אווז בי כשהוא מקיש את מספר הקומה שלנו ואת קוד האבטחה. הדלתות נסגרות, וברגע שאנחנו לבד, ידו של שיין נוחתת על עורפי והוא רוכן לעברי, נשימתו מחממת את לחיי, את פי. אני מניחה את כף ידי על החזה שלו, לבו רועם תחתיה, וכמו בתגובה, לבי הולם לעומת צלעותיי, ותשוקתו הפתאומית אליי מכניעה אותי, מידבקת. אני זקוקה לו. אני רוצה אותו.

"אמילי," הוא לוחש רכות. לקולו מתלווה נימה גסה, פצועה, ואז הוא מנשק אותי, וטעם רגשותיו מדמם אל תוך פי: כעס. אשמה. כאב. עוד כעס. זאת נשיקה שכולה שוקולד כהה, מריר, ואיכשהו גם ממכר, מושחת. הוא מכלה אותי, עד שכבר איני מודעת לזמן או למקום. אני לא מסוגלת לחשוב על דבר מלבד טעמו ומגע ידיו בעודן גולשות במעלה מותניי ומכסות את שדיי. אני נאנחת לנוכח המגע האינטימי, אצבעותיו מקניטות אותי מבעד לבד חולצתי הדק ופטמתי מתקשה, ידי מכסה את שלו, ומחשבותיי נאבקות להחזיר לי את שפיותי. "שיין," אני מתנשפת ומנסה לרסן את עצמי. "שיין, אני –"

הוא שולח את ידו אל מאחוריו ולוחץ על הכפתור שעוצר את המעלית, ולבי הדוהר מתחיל לדפוק בפראות. "מה אתה עושה?" "את זה," הוא אומר ומתמרן אותי אל הפינה, פיו שוב לוכד

את שלי, ידיו גולשות על פני ישבני, אחת מהן חופנת וצובטת אותו, בעוד ידו השנייה עושה את דרכה מעלה לעבר השד שלי. ובזמן שהמוח שלי מנסה להיאחז בהיגיון, הגוף שלי, הרגשות שלי, מגיבים על הרעב האפל שממלא את שייך. יש בו חייתיות שמעולם לא הבחנתי בה, ועתה מכלה אותו ומשתלטת עליי. הצורך שלו מעצים את שלי. אני טועמת אותו. אני משתוקקת אליו. הוא מגיב על התחושות האלה ויוצר עוד מהן, רגליו החזקות ממסגרות את שלי, לשונו מלקקת את דרכה לתוך פי. ידיו מטיילות עליי, ואיכשהו חולצתי כבר פתוחה והחזייה שלי נדחפת מטה, פטמותיי קשות כאבן לעומת אצבעותיו, שמושכות ומגרות.

אני רטובה. אני חמה, אבל כשידיו נשלחות לעבר החגורה שלי, קול זמזום מחלחל אל מחשבותיי, ולפתע אני נוחתת בחזרה על קרקע המציאות. אנחנו במעלית. זאת האזעקה. "שייך", אני אומרת ותופסת את מפרק ידו, אבל אצבעותיו מלטפות את איברי מבעד למכנסיים, והתחושות שעוברות בגופי דורשות שאשכח את מחאותיי. "שייך", אני שוב אומרת, ואיכשהו מצליחה לחזור לריכוז. "יש פה מצלמות."

"אני אדאג שימחקו את צילומי האבטחה," הוא מבטיח, והוא שוב מנשק אותי, לשונו מלטפת אותי עמוקות בתנועה שאני מרגישה בכל גופי, וכמיהתי ללשונו מקשה עליי להתנגד. אני אפילו מניחה לו לפתוח את כפתורי מכנסיי ואת הרוכסן. אבל האזעקה בכל זאת נשמעת, הצליל כמו הולך ומתגבר, מתעקש שאשמע אותו, מזכיר לי היכן אנחנו. "שייך".

בתשובה הוא נושך קלות את שפתי התחתונה, נשיכה סקסית וחזקה באופן מענג, שלאחריה הוא מלקק את המקום. הסחת דעת קלה, ואני כבר לא מסוגלת לחשוב, אלא רק להרגיש, לשוני מבקשת את שלו, וכל אזור רך בגופי משתוקק לכל אזור קשה בשלו. אבל

כשידו החמה נפרשת על מותני החשופה ומושכת מטה צד אחד של מכנסיי, המחשבה שאני עומדת להיות עירומה במעלית מעלה במוחי מחשבה נוספת אחת: צופים בנו. המחשבה מזעזעת אותי, משיבה לי את שפיותי ומחזירה אותי למציאות הקשה, ואני לופתת את כתפיו של שיין. "תפסיק."

"אחרי שתגמרי."

"לפני," אני מסננת, וכשהוא רוכן כדי לנשק אותי שוב, אני נסוגה ממנו. "לעזאזל, שיין. די. לא כאן."

נימת קולי התקיפה ממלאת את חלל המעלית, והוא נרתע לאחור ומביט בי, עיניו האפורות מעורפלות מתאווה שהולכת ומתחדדת לתובנה. חזהו מתרחב בנשימה עמוקה, וידיו זונחות את גופי ומתמקמות על הקיר מצדדיי. "המעלית לא מוצאת חן בעיניך."

"זה לא קשור למעלית," אני אומרת כשאני אוחזת בצווארון שלו ומתקרבת אליו, וקולי הנמוך נועד לאוזניו בלבד. "זה קשור למי שעלול לראות אותנו לפני שתמחק את הצילומים. כמו אבא שלך או אחיך, שעלולים לצפות בנו ברגע זה."

הוא מרכין את ראשו, מטה אותו נמוך עד שהוא כמעט נקבר בצווארי, ואני יכולה לחוש במאבק שלו לרסן את החיה שהלילה הזה שילח בתוכו לחופשי כשהוא לוחש לי רכות, "מה, לעזאזל, הבעיה שלי?" הוא מתרחק מעט כדי להביט בי, ועכשיו עיניו צלולות, הוא שוב בשליטה. "סליחה, מתוקה. זה לא מי שאני."

"אל תתנצל," אני לוחשת בתשובה. "גם אתה אנושי, שיין, ואני לא רוצה שתפסיק להיות אנושי בדיוק כפי שאתה לא רוצה שאני אפסיק. אבל אף אחד מלבדי לא חייב לדעת את זה כרגע." אני מניחה את כף ידי על החזה שלו. "בוא נעשה את זה בפרטיות."

עיניו מתחממות, הבעת פניו מתרככת. "מה עשיתי כדי להיות ראוי לך?" הוא לא ממתין לתשובה או מצפה לה, אלא משפיל את מבטו ומסדר את החזייה שלי כדי לכסות את פטמותיי החשופות. "לא נעים לי לומר לך, אבל הכפתורים של החולצה שלך נעלמו," הוא אומר כשהוא מחזיר את מכנסיי למקומם, אבל לא מתנצל. "הדרך לדירה קצרה," אני אומרת כשאני סוגרת את הרוכסן שלי וקושרת את קצות החולצה שלי סביב מותניי.

הוא חופן את פניי בכפות ידיו ומנשק אותי. "אני אקנה –" "לי חולצה חדשה," אני משלימה. "הייתי מעדיפה שפשוט תוריד את החולצה הזאת ממני."

עיניו מתקדרות, ורמז לאותה תאווה שוב עולה בהן כשהוא מותח את גופו בדרכו ללחוץ על הכפתור שמחזיר את המעלית לתנועה. היא מתחילה לזוז, וידיו אוחזות בזרועותיי ומושכות אותי אליו. "אני לא –"

"אתה בהחלט כן," אני מבטיחה לו. "ברגע שניכנס לדירה, בגלל שאני עומדת להתפוצץ." אני מרככת את קולי. "אני אמורה להיות עירומה ולצדך, זוכר?"

"כן," הוא מסכים. "נכון." פעמון המעלית מצלצל כשהיא עוצרת, והמהירות שבה הגענו מוכיחה שכבר היינו קרובים לבית כשהמפגש הקצרצר בינינו קטע את המסע. "בואי נפשיט אותך כמו שצריך," הוא לוחש כשהוא כורך את זרועו סביב כתפיי ומושך אותי אל גופו המגונן.

אנחנו יוצאים מהמעלית לקומה שלנו, ואני כורכת את זרועותיי סביבי כדי להסתיר את הרווח שנפער בחולצתי. בתוך כמה צעדים אנחנו כבר פונים למסדרון שמוביל לדירה שלנו, ושיין רוכן לעברי ומנשק את רקתי. שפתיי מתעקלות לנוכח המחווה העדינה, מבטי נודד לאורך המסדרון הארוך, אל הדלת שלנו, ואני מקמטת את

מצחי למראה הגבר שעומד לפניה. "מי זה?" אני שואלת, ומבחינה בכך שאצבעותיו של שיין מתהדקות על כתפי ובמתח הקל שניכר בו.

"אדריאן מרטינה," הוא אומר, "לא מישוהו שהייתי רוצה שתפגשי."

"קרטל הסמים," אני לוחשת כשאני מזהה את השם "מרטינה", אם כי איני בטוחה איך או מתי גיליתי את הפרט הזה. כשמכונית האסקלייד הופיעה בחניון שלנו, כנראה.

"כן," הוא מאשר. "וככל שהייתי רוצה לשלוח אותך בחזרה למעלית, את צריכה להישאר איתי. הסיבות להחלטה הזאת רבות ומסובכות מכדי שאוכל להסביר אותן כרגע."

"הבנתי," אני אומרת, הסיבות כבר ברורות לי, ובראשן נמצא הסיכון שמישהו עלול לחכות לי ליד המעלית או במקום אחר. ואם זאת לא סיבה טובה דיה, אין לי כל ספק שעזיבה תיראה כמו בריחה ותגרום לשיין להיראות מבוהל וחלש.

אז אנחנו ממשיכים לצעוד במסדרון, שאמנם תמיד נראה לי ארוך, אך הפעם אינו ארוך דיו בהתחשב בעובדה שכל צעד מקרב אותנו לפושע, לאדם מסוכן בדרכים שאף אחד מאיתנו לא באמת מבין. מרטינה גבוהה, שחום ונאה מאוד, והוא משרד עוצמה, אינטליגנציה וכסף. מכנסי החליפה שלו שחורים ויקרים, חולצתו הלבנה מעומלנת, והוא לא לובש ז'קט או עניבה. הוא לא אדם שלובש כנדנות וחולצות טריקו לבנות. הוא משחק באותו המגרש שבו שיין משחק. ואני מודאגת שהוא מסוגל לזרוע הרס אינטלקטואלי באותה מידה שהוא מסוגל לזרוע הרס פיזי. הוא מעורר אימה, ועכשיו הוא עומד פחות ממטר ממני.

שיין עוצר אותנו כמה עשרות סנטימטרים מאדריאן, ואז מרפה ממני וניגש אליו בזמן שברון הסמים עושה כמותו, עד שהשניים

ניצבים זה מול זה. "שמעתי שרצית לדבר איתי," אומר מרטינה במבטא כבד אך באנגלית מושלמת.

"הייתי מסתפק בשיחת טלפון."

"אפשר להקליט שיחות טלפון," הוא אומר. "ואני אוהב

להשקיע בחברויות החדשות שלי ולפתח אותן."

חברויות? הם מפתחים חברות?

"שיהיה ברור לך לחלוטין," עונה שיין. "אנחנו לא חברים.

לעולם לא נהיה חברים. אבל בעלי ברית עם מטרה משותפת

שבסופה תעוף לי לכל הרוחות מהעסק, זה אפשרי."

"בעלי ברית אפשריים, בסדר גמור," אומר אדריאן, "למה שלא

תפגין קצת כוונה טובה ותזמין אותי להיכנס?"

שיין לא מגיב מיד, ואני לא חושבת שהוא מהסס, אלא נוקט

אסטרטגיה שאני מקווה שתסתיים בסירובו להזמין את האיש הזה

לתוך ביתנו. אבל כשהוא פונה אליי ומסמן לי לבוא אליו ואז

כורך את זרועו סביבי, אני בטוחה למדיי שמרטינה לא ייעדר

מעתידנו הקרוב. "את ודאי אמילי," מברך אותי מרטינה ומושיט

לי את ידו, אך איני יכולה לאחוז בה מבלי שחולצתי תיפתח

לרווחה.

והוא מבחין בכך, מבטו נח על החולצה שלי, שפתיו מתעקלות

בחיוך, והוא נד אליי בראשו במקום ללחוץ את ידי. "נעים

מאוד."

"נעים מאוד," אני אומרת, מרוצה מהנימה הכנה ששיוויתי

לקולי.

"אני מצטער שהפרעתי לערב שלכם," הוא ממשיך ובעיניו רמז

לשעשוע, ואני יודעת שזה קשור לחולצתי הקרועה. "אני אמהר

ככל שהגבר שלך יניח לי למהר."

שיין ואני חולפים על פני מרטינה כשהוא מוביל אותי לעבר

הדלת, והמילים 'הגבר שלך' מהדהדות בראשי. אני לא יודעת למה אני מוטרדת לשמוע את צירוף המילים הזה מפיו, בזמן שוודאי הייתי שמחה לשמוע כל אדם אחר אומר אותן. שיין פותח את הדלת ומסמן לי להיכנס, ואז אוחז במותניי, נעמד מאחוריי ולוחש, "תעלי למעלה."

אני נכנסת לדירה, מדליקה את האורות כדי להאיר את המסדרון הארוך שמוביל למקום שעליו התחלתי לחשוב כעל בית, כעל מקום בטוח. מקום שבו ברון סמים אינו רצוי. אני מתקדמת, כפות רגליי נוגעות ברצפת הבמבוק הבהירה, וכשאני חשה במרטינה מאחוריי, חושיי דוחקים בי להסתובב אל הדלת, אליו. ובדיוק כפי שחשבתי, אני מוצאת אותו עומד ממש בפתח הדלת, קרוב, קרוב מדי, ואני מביטה אל תוך עיניו החומות, הנבונות, שלא עוזבות את פניי לרגע, ויש לו, לגבר הזה, את היכולת לגרום לך להרגיש בנוכחותו כמו במגע יד. הוא מסוג הגברים שמסוגלים לפתות נשים תמימות להכניסו אל מיטותיהן. לפתות בנקאים ואנשי עסקים שוטים לגלות לו היכן הטמינו את המפתח לכספותיהם. והוא רוצה להיות שותפו העסקי של שיין. אני רק רוצה שילך.

שיין נעמד לצד מרטינה, ומבטו החד ננעץ בי. "אמילי –" "אני עולה," אני אומרת ומכריחה את עצמי להסתובב ולצעוד במסדרון. ובדיוק כשאני מגיעה לגרם המדרגות ומניחה את כף רגלי על המדרגה הראשונה, אני שומעת את מרטינה אומר, "אתה מגונן עליה בדיוק כפי שאני מגונן על אחותי. אבל יש משהו שעליך לדעת, שיין ברנדון. אם תישאר נאמן לכל הסכם שיהיה בינינו עכשיו או אחר כך, בדיוק כפי שאני מבטיח לך שאני אהיה, אני אגן עליה, אני אפילו אהרוג בשבילה."

דמי קופא בעורקיי למשמע האיום הנסתר בדבריו, ומשמעותו האילמת ברורה לי: אם לא תהיה נאמן לי, אהרוג אותה. ומי

יודע כיצד הוא מגדיר נאמנות בכלל, או איזו מטלה מזויעה הוא ידרוש בתור הוכחה לנאמנותו של שיין? קול צעדים מהדהד על רצפת הפרקט מאחוריי ומדרבן אותי לפעולה, אני ממהרת לעלות לקומה העליונה, אבל לא נכנסת מיד לחדר השינה הראשי. במקום זאת, אני נשענת על הקיר ומשתופפת, מבקשת מקלט מאחורי מעקה המדרגות. משם אני מקווה שאצליח להאזין לשיחה בין הגבר שאני אוהבת לאיש שזכה לתהילה הודות לקרטל הסמים של משפחתו. אבל למען האמת, כשנמצאים במיטה עם קרטל סמים, איפה באמת אפשר להסתתר?

לרכישת הספר לחצי כאן